

Gerçek

Fabrikalardan haberler:

Çerkezköy Arçelik, Tofaş, Oyak-Renault, Akwell, Arçelik LG Metal fabrikalarından; Tuzla Kuzey Star Tersanesi, Cargill, Migros Depo, Gıda işçilerinden Haberler

Sayfa 2-5

Mayıs 2019 / Sayı: 116

www.gercekgazetesi.net

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

iletisim@gercekgazetesi.net

Fiyatı: 1 TL

EKMEK VE HÜRRIYET İÇİN

SEFERBERLİĞE!

Ekmek ve hürriyet için seferberlik çağrısı

Türkiye'de yaşanan ekonomik krize, İstanbul seçimlerinin iptaliyle birlikte bir de siyasi kriz eklendi. İşsizlik ve hayat pahalılığı sofradaki ekmeğimizi, istibdadın baskısı ve emperyalizmin boyunduruğu geleceğimizi tehdit ediyor.

Köhnemiş ve çürümüş düzenin siyaseti hiçbir sorunu çözümüyor. Kördüğüm olmuş ülke siyasetine işçi sınıfının kılıcını vurma zamanı gelmiştir. İçine ne atılırsa atılsın sonucu hep aynı çıkan, düzenin istediği sonuç çıkana kadar tekrar tekrar sayı-

lan sandıklardan medet umma dönemi bitmiştir. Bundan sonra halkın iradesini yansıtacak bir sandık olacağına, o sandık emekçi halkın iradesiyle kurulacaktır, seçim ise yasaksız, barajsız, zincirsiz bir Kurucu Meclis'in seçimi için yapılacaktır.

Bugün ekmek ve hürriyet kavgası bölünmez ve bütün bir kavgadır!

Türkiye'nin geleceğinin fabrikalarda, iş yerlerinde, emekçi mahallelerinde ve mücadele meydanlarında belirle-

neceği bir döneme girilmiştir. EYT'lilerle meydanlarda buluştuk, Türkiye çapında sesimizi duyurduk, 1 Mayıs meydanlarında işçinin kıdemi genel grev sebebidir dedik. Kıdem tazminatı başta olmak üzere haklarımız için kıpkırmızı bir çizgi çektik. Fabrikaların önünde direniş çadırları artıyor. Şimdi görev, mücadeleleri çoğaltmak ve birleştirmektir. Fabrika fabrika, iş yeri iş yeri genel grevi hazırlamaktır!

Başta kıdem tazminatı olmak üzere korumamız gereken haklarımız, sömürücülerden, gericiler-

den, istismarcılardan korumamız gereken çocuklarımız, istibdadın ve emperyalizmin elinden kurtarmamız gereken bir ülkemiz var. Zaman kaybetme lüksümüz yok.

Öncü işçilere seferberlik görev emri çıkmıştır. Herkes mücadele cephesine! **Ayrı gayrı yok! Birleşik İşçi Cephesi var!**

Öncü işçi ileri!

Sendikasız iş yerlerinde sendikayı örgütleyin. Sendikana sahip çıkın ve denetleyin. Sendikacı yan çizerse ensesinde boza pişirin!

Umutsuzluğa düşen arkadaşın olursa elinden tut, kaldır, saflara getir. Ayrı gayrı deme, alın teriyle yaşayan ve ekmeğinin peşinde olan herkesi uyandır ve bilinçlendir. Gençliğin enerjisini, kadınların isyanını, köylünün feryadını, emeğin çatısı altında birleştir!

Bu bir seferberlik çağrısıdır!

Bu çağrıya kulak ver, harekete geç ve bu çağrıyı en yakın sınıf kardeşinden başlayarak, tüm işçilere ve emekçilere ulaştır.

Kocaeli 1 Mayıs'ı:
Kıdemime dokunma!
6

DİP 1 Mayıs'ta:
İstibdada karşı işçiler
birleşin!
10-11

ABD'nin olduğu yer
kimse için "güvenli
bölge" olamaz!
12

Venezuela'da
Amerikan askeri
müdahalesine doğru!
13

DİP'li Öğrenciler
Dolmabahçe'de
Denizlerin izinde!
19

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Tofaş'tan bir işçi

Kıdem tazminatı ve sözleşmeler derken bu yaz çok sıcak geçecek

Nisan ayı sonunda Tofaş'ta üçlü vardiya sona eriyor. Mayıs'ın ilk haftası ile ikili vardiyaya geçilecek. Tofaş tarihinde en uzun süren üçlü vardiya sona erdi. Bir daha da ne zaman geçilir belli olmaz. Tesadüf müdür, yoksa bilinçli mi yapıyor bilinmez. Ramazan ayında işler bir anda açılıyor. İkili vardiyanın ilk haftası cumartesi mesaisi ile başlıyor. Bir ay boyunca cumartesi günleri mesai olacağı söyleniyor. Yani çalışanlar yine Ramazan ayında çile çekmeye devam edecekler. Kendi işçisine bunu reva görmek bir yana işten ayrılacak olanların elbise,

Ramazan erzağı gibi haklarını çok gördüler, bu hakları vermediler. Onlarca yıl çalış, emek ver, aileden, sağlığından fedakarlık et ama işveren bir Ramazan erzağını bile çok görsün.

İşten ayrılanlar üç maaş ücret, iki ihbar ve işsizlik maaşından yararlanmak koşulu ile işten ayrıldılar. Bir nevi kampanya cazip geldi. Bine yakın işçi başvuru yaptı. Kritik yerlerde görev yapanların başvuruları kabul edilmedi. İşten çıkmak için başvurularda bu kadar artış olmasının sebebi damat beyin kıdem tazminatı ile ilgili açıklamaları. İki

gün sonrasında Tofaş işten çıkışları kapattı. İşçilerin artık ne hükümete, ne adalete ne de sendikalara güveni kalmadı. Şimdiden çıkayım da tazminat fona devredilmeden tazminatı kurtarayım derdinde. Azınlık bir kısım işçi lehine olabileceğini düşünüyor ya da bu konuyla ilgili hiç bilgisi yok. Ama fabrikada kıdem tazminatının fona devredilmesiyle alakalı büyük tepkiler var. Bu yasanın çıkmayacağını düşünen, AKP'nin sonu olur, Türkiye karışır, sendikalar izin vermez diyenler var. İşçiler olarak "biz napacağız" diye konuştuğumuzda fabrikanın yüzde doksanı sendikaların düzenleyeceği eylemlere katılırız, sokağa bile çıkarız diyorlar. Aslında burada esas bir nokta var. Sendikalar yarı yolda bırakırsa, işçilerin ne yapacağı...

Burada işçiler olarak bize düşen görev sendikalarımıza baskı yaparak kıdem tazminatımıza sahip çıkmaktır. Sendikalar "Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir!" sözünün sonuna kadar arkasında durmalı, kıdem tazminatımıza dokundurtmamalıdır. İşçinin elinde hak olarak yalnızca kıdem tazminatı kaldı. İşveren eziyor, hükümet vergilerle kırıyor, zaten patlama noktasına gelmiş işçilerin son güvencesini elinden almak işlerin durdurulamaz noktalara gelmesine sebebiyet verebilir. Kıdem tazminatı yasası, ardından eylül ayı sözleşme zamanı süreci derken önümüzdeki yaz çok sıcak, süreç çok çetin geçeceğe benziyor.

Bursa Akwell'den bir işçi

Ayrı gayrı yok biz beraberiz

1 Mayıs sadece işçinin tatil yaptığı bir gün değil, işçi ve emekçilerin mücadele bayramıdır. Bayramımızı bizden zorunlu mesailer ile almaya çalışanlara inat o gün alanlara çıktık. 1 Mayıs'ta sadece benim çalıştığım fabrikada değil, her fabrikada alana çıkmamız için aynı ayak oyunu yapıldı. Ama patronların ayak oyunlarına inat hep beraber alandaydık

ve "kıdem tazminatlarımıza dokunmayın" dedik. Ayrıca "İşçiler birleşin ayrı gayrı yok" diyerek patronlara karşı birlik olarak kazanacağımızı gösterdik. Biz Türkiye işçi sınıfı olarak hangi sektörde çalışırsak çalışalım 1 Mayıs alanında hep beraber omuz omuza veriyoruz. Bu birlikteliği her güne taşıyan birliğimizi, mücadelemizi, dayanışmamızı büyütelim.

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İş güvencemize sahip çıkmak zorundayız!

Grevlerimiz yasaklanıyor, kıdem tazminatımıza el konmak isteniyor, işe iadelerde mahkeme yolu kapatılıyor, iş güvenliği yasaasının önemli maddeleri erteleniyor, işsizlik fonuyla patronlara kaynak oluşturuluyor. Diğer yandan düşük ücretler, iş cinayetleri, meslek hastalıkları... Saymakla bitmeyen birçok sıkıntılarımız var. İşçi sınıfı olarak çok büyük saldırı altındayız. Patronlar, AKP hükümeti eliyle haklarımızı gasp etmeye çalışıyor. Kıdem tazminatı zamanında mücadele ederek, söke söke kazandığımız son iş güvencesidir. Yıllardır aynı yüzüzlükle elimizde kalan son iş güvencesine saldırmaya devam ediyorlar. İktidar uzun yıllardır patronlara sözünü verdiği kıdem tazminatı fonu için çalışmalarını hızlandırdı. Kıdem tazminatının

fona devri öyle basite alınacak bir durum değildir. Aksine son derece hayati önem arz eden bir konudur. Kıdem tazminatı, zorlu mücadeleler sonunda elde ettiğimiz önemli bir kazanımdır. Biz işçilerin bizden sonraki işçi kuşaklara devretmemiz gereken önemli haklardan bir tanesidir. Şimdi bu kazanımı bizlerden gasp etmek isteyen hükümete ve patronlara karşı mücadele etmek boynumuzun borcudur.

İş güvencesine saldırı ilk aşamadır. Bu saldırı özel istihdam büroları ile kiralık işçi uygulaması, taşeronlaştırma ve sendikalaştırma ile bütünleşmektedir. Bu saldırılara karşı birlik olup mücadele etmek zorundayız. Kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir. Sendikalarımızı mücadele etmeye zorlamalıyız.

Gebze Arçelik-LG klimadan bir işçi

Birliğimizi büyütelim, sözleşme dönemine güçlü girelim

1 Mayıs'ı geride bıraktık. Memleketin tüm meydanlarında birkez daha milyonlarca işçi, emekçi olarak tüm taleplerimizi haykırdık. Birkez daha gördük ki ne patronların kâr kavgası ne de patron partilerinin rant kavgası bizlerin yararına değildir.

Bugün memleketi krize sokan, patronların aç gözlülüğü, kâr kavgası, rant arayışlarıdır. Her zaman yaptıkları gibi koşullar kötüleşince yine yükü bizlere yıkmak istiyorlar. Bunun en büyük göstergesi, işsizlik ve pahalılıktır. İşsizlik rakamları her geçen gün hızla artıyor. Gıda fiyatları, ödediğimiz faturalar, kiralılar ortada, tüm harcamalarımız giderek zamlanıyor, bunların yanında tekrar açlık sınırının altına inen bir asgari ücret var ağır ve uzun çalışma koşulları, düşük saatlik ücretler ve düşük mesai ücretleri... Ay başında ele geçen maaş ise borçlara bile yetmiyor. Bu döngüden anca birlikte örgütlü hareket edersek kurtuluruz.

Ne patronlardan ne de onların siyasi temsilcilerinden medet ummayalım. Her gün milyonlarca lira kâr açıklayanlar, bütün gün ağlayıp, zırlayıp işçilere bir tekme daha atın diyorlar. İşsizlik fonunu

daha fazla sömürelim, ne yapalım edelim şu kıdem tazminatını kaldıralım diyorlar. İstediklerimiz işçiyi işten atalım, sendikal hakları gasp edelim, günde 12 saat, 16 saat çalıştıralım ama üç kuruş para verelim diyorlar.

Bugün tüm bu planlar ortada duruyor. Peki bizler bunlara karşı ne yapmalıyız: Öncelikle şu bu demeden, ayırım yapmadan, ayrı gayrı yok diyerek tüm işçi kardeşlerimiz ile birliğimizi güçlendirelim. Önümüz sözleşme dönemi, sendika yapar, halleder demek yok. Patron baskıları artırıyor, grevlerimizi yasaklatıyor, kıdem tazminatına göz dikmiş, bir tek sendika ile olacak iş değil. 3-5 de-

meden herkesi ikna etmek gerek. Kapalı kapılar arkasında anlaşmalara izin vermeyelim. Sözleşme sürecinin en büyük takipçisi biz olalım.

Enflasyon rakamları ortada, işsizlik, pahalılık ortada, 3-5 kuruş zam ile bu dönemi kapatmamak gerekir. Tüm işçilere, emekçilere büyük bir saldırı varken, bizler bütün bu saldırılardan güçlü çıkmak için; kıdeme dokunmak genel grev sebebidir demeliyiz, tüm işsizlere iş demeliyiz, patronların aç gözlülüğünün bedelini bizler ödemeyeceğiz demeliyiz. Ayrı gayrı demeden birlikte mücadele etmeliyiz.

Metal fabrikalarından haberler

Mercedes Hoşdere fabrikasından bir işçi

Kimse merak etmesin siyaset masasına yumruğumuzu vuracağız!

Merhaba ben Hoşdere Mercedes fabrikasında 3-4 seneye yakındır çalışıyorum. İçinde bulunduğumuz ekonomik krizi fabrikamızda da yoğun şekilde hissediyoruz. Siparişlerimiz azaldı. Her şeye daha az para vermek için çabalıyoruz. Gezmekten, giyimden kıstık ama yine de geçinemiyoruz. Geçinmek gün geçtikçe daha çok zorlaşıyor. Her ay enflasyon rakamlarını merakla bekliyoruz. Maaşımıza yapılacak olan zam enflasyon rakamlarıyla belirleniyor. Ne hikmetse hep eksilerde çıkıyor rakamlar. İşçiler olarak hiç yüzümüz gülmüyor.

Burada çalıştımdan beri insan kaynaklarından hep aynı uyarıyı alıyoruz. Burada siyaset yapmayın diyorlar. Sürekli olarak aramızda dolaşıp ne konuşuyoruz diye rapor tutuyorlar. En son Mart ayında yine insan kaynakları herkese bir yazı gönderdi. Seçim döneminde gönderildi yazı. Fabrikada siyaset yapılmayacak yazıydı. Niye böyle bir yazı gönderdiniz diye sorduğumuzda bize verdikleri cevap performansınızı etkiliyor çok konu-

şuyorsunuz oldu.

Belli ki bizim siyaset yapmamız hepsini çok korkutuyor. Biliyorlar ki biz siyaset yaparsak her şey başka türlü değişir. Dün seçim vardı yasakladılar siyaset yapmamızı, seçim bitti yine yasakladılar. Çünkü bugün de ekonomik krizi bize ödetmeye çalışıyorlar. Kıdem tazminatımıza göz diktiler. Zaten vergilerin belimizi bükteği yetmiyormuş gibi bir de BES'le yükümüzü artırmaya çalışıyorlar.

Buradan bütün işçi kardeşlerime sesleniyorum. Gelin artık siyaseti biz yapalım. Kendi siyasetimizi yapalım. Onların kendi siyasetleriyle bizi kandırmalarına izin vermeyelim. Bizi bölme-ye çalışıyorlar buna izin vermeyelim. Biz siyaset yaparsak her şey başka türlü değişir. Kıdem tazminatımızı da koruruz başka yeni haklar da kazanırız. Yeter ki gücümüzün farkına varalım. Siyaset masasına yumruğumuzu vuralım. Grev yapalım, iş bırakalım bir olalım birlik olalım!

Bursa Akwell'den bir işçi

İşçinin hakkı pazarlık konusu olamaz

Biz işçi ve emekçiler aldığımız üç kuruşa geçim derdine düşmüşken, çocuklarımızı nasıl daha iyi şartlarda okuturuz diye düşünüyoruz bir de bugün kıdem tazminatımızın elimizden alınma meselesi çıktı. Kıdem tazminatı bizim son kalemizdir. Son iş güvencemizdir. Çalıştığımız her fabrika da yorularak, emeğimizi kiralarak alın terimizle verdiğimiz bin bir türlü mücadelelerle kazandığımız gücü bizden almak istiyorlar. Biz de işçiler ve emekçiler olarak onların yaptığı bu saldırıya "HAYIR" diyoruz. Kıdem tazminatımızı mücadele

etmeden hiçbir şekilde size bırakmayacağız. Kimsenin de bizim adımıza masaya oturmasını istemiyoruz. Sendikalar bizim adımıza masaya oturmak yerine, sendikası olmayan bizim gibi fabrikalarda sendikalaşma masasına oturmalıdır. Biz hakkımız olanı vermiyoruz ve vermeyeceğiz. Biz işçiler ve emekçiler olarak bunu kabul etmiyoruz ve kim senin de bizim adımıza masaya oturmasına müsaade etmiyoruz. Bizim olan bizimdir. Kıdem tazminatı bizim hakkımızdır. Onun kaderini de ancak ve ancak biz belirleriz.

Arçelik Çerkezköy Televizyon fabrikasından bir işçi

Patronlar yaşasın diye kıdem tazminatına ölene dek dokunmak yasak!

Kesintisiz bir emek sömürüsü içerisinde şimdide elimizde kalan tek hakkımızı, kıdem tazminatımızı sömürmek için kolları sıvadılar. Biz işçi ve emekçi sınıfının alın teri ve mücadelesi ile kazandığı bu hak patronlara dert oldu. Doymuyorlar. Emeğimizi, etimizi, kemiğimizi, açlığımızı yemekten doymuyorlar. Aslında amaçlanan nedir? Bizi sömüren patronlara ikinci defa hakkımız olan kıdem tazminatını tekrar bizi sömürmeleri için teşvik olarak geri vermek. Böylece ekonomik krizin faturasını kendi ceplerine dokunmadan hatta ceplerini daha fazla doldurarak bize ödetmeye çalışacaklar. Karlarına kar katarken biz işçi sınıfı daha kötü koşullarda daha fazla mesai yaparak ve daha az ücretle gece gündüz çalıştırılacağız. Bizlerden daha da fedakar olmamızı isteyecekler. Çoluğumuzu çocuğumuzu, eşimizi, dostumuzu görmeden saatlerce canımız çıkana kadar çalıştırılacağız. Birbirimize kırdırarak, birbirimizle yarıştırmakla düşmanlaştırarak çalıştırılacağız. Fabrika kapısının dışında bir sürü işçinin iş beklediğini, işini beğenmeyen varsa fabrikanın kapısını gösterip bizi çalıştırmak için daha da kamçılacaklar. Peki bunu nasıl yapacaklar? Kıdem

tazminatımızı, elimizde kalan tek hakkımızı alarak yapacaklar. Zaten çok kötü şartlarda çalışan bir sürü işçi varken sırtımızdaki yük kat kat artacak. Bize en düşük ücretle yaşayabileceğimizi süslü paketlerle anlatmaktan da utanmıyorlar. Güya kıdem tazminatını fona devredip bizim yerimize paramızı uzun yıllar korumayı planlıyorlar. En ilginç olanı bizim emeğimizin karşılığını bizden de korumak istemeleri. Kıdem tazminatımıza ölene dek dokunmak yasak! Yani bizim hakkımız olan kıdem tazminatımızı ancak 10 yıl sonra, biz 65 yaşını

geçince emekli olunca ya da ölünce alabileceğiz. Yani işte bu kadar tehlikeliymişiz! Beceriksizmişiz!

O zaman sormak lazım bu fabrika bacaları nasıl tütüyor? O makineleri kim çalıştırıyor? O bantlarda televizyonları, buzdolaplarını, diğer beyaz eşyaları, kıyafetleri, ayakkabıları, koca koca arabaları, ilaçları kim üretiyor? Madenlerde kim çalışıyor? Biz işçiler çalışıyoruz! Biz işçiler üretiyoruz! O krizin faturasını bize ödetemeyeceksiniz. Grevse grev, işgalse işgal direnişse direniş!

Mercedes Hoşdere fabrikasından bir işçi

Kıdem tazminatımıza dokundurtmayız!

Merhaba, ben Mercedes'te çalışıyorum. Mercedes diyince herkes senin işin iyi sakın kırdama diyor. İyi dedikleri iş yerinin maaşıyla biz geçinemiyoruz. Evde 2 kişi çalışıyor, 3 kişi geçinemiyoruz. Sözleşme dönemi aldığımız piyasaya göre nispeten iyi şartlar, çoktan eridi bile. Yalandan açıkladıkları enflasyon oranlarıyla bizim yaşadıklarımız arasında dünya kadar fark var. Zaten geçinemiyorken bir de şimdi kıdem tazminatımıza göz diktiler. Kazanılmış haklar sabit kalacak diyorlar ama ben daha otuz yaşındayım. Mercedes'te çalıştığım onca yılın hakkını alıp çıksam ne

olacak? Nerede iş bulabileceğim. Milyonlarca işsiz var sokakta. Bulsam ne olacak? Patronlar kıdem yükü üstlerinden kalktı diye kafalarına göre çıkarabilecekler bizi. İş güvencemiz kalmayacak. Nedense çıkan tüm yasalar patronlara yarıyor, biz işçilere daha fazla yük biniyor. Reform paketi açıklandığı gün kıdem tazminatı maddesinden dolayı tüm iş yeri çalkalanmaya başladı. Sendikacıardan ses bekledik ama ilk gün kimseden ses çıkmadı. Ertesi gün açıklama yaptı Türk-İş başkanı "kıdem tazminatı kırmızı çizgimizdir" diye. 1 Mayıs'ta da Kocaeli'nde aynı sloganlarla, tep-

kilerle gittik alana. Normalde 1 Mayıs'ta alana gitmeyen ben dahil bir çok işçi bu sene alandaydık. Ama Türk-İş/Türk Metal gövde gösterisi yapsın diye doldurmadık o meydana. Hükümete, sesimizi duyması gerekenlere sesimizi duyurmak, kendimizi göstermek için gittik. O yüzden sendikamız da söylediğinin arkasında durmalı ve çağrı olsa bile asla bu konuyla ilgili masaya dahi oturmamalıdır. Çünkü kıdem tazminatı orta yolda buluşulacak bir konu değildir, gerçekten kırmızı çizgimiz olmalıdır. Biz bunca geçim sıkıntısı arasında son kalemizi de düşürmeyeceğiz, işçiler olarak grevse grev.

Metal fabrikalarından haberler

Bursa Oyak Renault'dan bir işçi

İşçi sınıfının partisi yol gösteriyor!

1 Mayıs dünya işçi sınıfının bayramıdır, ama sadece bayram değil aynı zamanda mücadele günüdür. İşçi sınıfının taleplerini yükselttiği gündür. Partimizin de talepleri çok anlamlıydı: "Herkes iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet!", "Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!", "Türkiye NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıksın, İncirlik üssü kapatılsın!" taleplerimizden sadece birkaçıydı. "İşçiler birleşin ayrı gayrı yok" dedik. Fabrikalar bankalar devletin devlet işçinin olacak" dedik. Kısa-

cası işçi sınıfının taleplerini ve çözümünü alana taşıdık. İşçi sınıfının haklarına saldırıların sürdüğü, işsizliğin ve hayat pahalılığının arttığı, demokratik hak ve özgürlüklerin yok edildiği sıkıntılı günlerden geçiyoruz. Türkiye'nin onlarca kentinde yüz binlerce işçi ve emekçinin alanlara çıkması, 1 Mayıs'a sahip çıkması, taleplerini coşkuyla haykırması son derece anlamlıdır. İşçi nüfusu yoğun kentlerde düzenlenen 1 Mayıs mitinglerinin kitleselliği ve coşkusu işçilerin baskılara boyun eğmediğini ortaya

koyuyor. Partimiz de coşku ve kararlı kortejiyle tüm işçi emekçilere çağrı yaptı: "EYT'lileri, staj ve çıraklık mağdurlarını, kamu emekçilerini, emeklileri, işsizleri, sendikası-sendikası, mavi-beyaz yakalı, kadrolu-taşeron, yerli-göçmen işçileri birleşmeye çağırıyor. İşçi sınıfını Birleşik İşçi Cephesi'nde örgütlenmeye davet etti. Partimizin kararlı duruşu ve disipliniyle umut dolu söylemleri ve sloganları 1 Mayıs'a damgasını vurdu. Biz de bu duruşu fabrikalarımıza taşıyacağız!

Gebze Autoliv'den bir işçi

İzmit'te kıdem tazminatına dokundurtmayacağımızı gösterdik

Gebze Autoliv fabrikasında çalışıyorum. Türk Metal sendikası ile birlikte Kocaeli'de 1 Mayıs'a katıldık. 1 Mayıs'a ilgi çok fazlaydı. İzmit eski Perşembe Pazarı gelen kitleyi almadı. Konuşmalarda "kıdem tazminatı pazarlık konusu olamaz" dendi. Bunu çok önemli görüyorum. Katılan herkes kı-

dem tazminatını savunmaya hazır olduğunu gösterdi. Ama sendikacılar işçileri alana getirmekle kaldılar. Kalabalık da çok fazlaydı ama işçilere slogan attırmadılar, işçinin coşkusunu arttırmak için çalışmadılar. Bilgilendirici materyaller de yoktu. Aslında bunlar olsa 1 Mayıs daha bir hakıyla kutlanmış olurdu.

Fabrikalardan haberler

Tuzla Kuzey Star Tersanesi'nden bir işçi

Tersanede ve fabrikada çekilen çileler aynı, birleşelim!

Merhaba arkadaşlar. Ben Tuzla tersanelerinde yer alan ve bir ay önce vincin devrilmesiyle bir arkadaşımızın bacağına kırıldığı ve yüzlerce işçinin ölümden döndüğü bir tersane olan Kuzey Star tersanesinde çalışmaktayım. Tersane içinde bin bir tane sorun var tabi bunlardan en önemlisi iş güvenliğidir.

Tersanede ne gemi merdivenleri sağlam ne vinçler ve çelik motorlu merdivenler olan kırırlar sağlam. Mecburen bunları kullanan işçi arkadaşlarımızın aşırı çalışma sonucu oluşan yorgunluktan dolayı ufak bir dalgalılığın bedeli canı oluyor. Gelgelim bu dikkatsizlik denen şey sanki işçilerin keyfi olarak iş ortamında

bulunup dikkat etmek elindeyken dikkat etmiyormuş gibi algılanması. Tersane içerisinde biz işçilere karşı çok büyük baskılar yapıyor bu durum yorgunluğun yanında stresi de getiriyor. Zaten iş güvenliği önlemleri yeterince alınmıyor bir de baskılar olunca daha fazla ölüme yaklaşıyoruz. Yorulunca insan ister istemez sırtını bir yere yaslamak ister ama Tuzla tersaneler bölgesinde yer alan Gemak tersanesi patronu buna da bir çözüm bulmuş. Yorulan işçiler iki dakika bir yere oturduklarında tersane kartları iptal ediliyor bu durumda yemek yiyemiyorlar.

Bu satırlar yazıldığında hala midemin ağrıdığını belirtmek

isterim. Öğle yemeğinde gelen bezelye ile birçok işçinin midesi bulandı, bir arkadaşımızı ise eve göndermek zorunda kaldılar. Yemekhane kirli ve bunu şikayet ettiğimiz halde göstermelik bir temizlikten başka hiçbir şey yapılmadı.

Dostlar, tüm tersaneler ve fabrikalarda sorun aşağı yukarı aynı. Ölüm tersane fabrika ayırmıyor, hak gasları işçilerin milletini ayırmıyor. Tüm bu çekilen çilelerin nedeni ailelerimiz ve geleceğimiz içindir ama hakkımızı da canımızı da korumak çile çekmekle değil bize yaşattıkları bu sömürü düzenine sendikası sendikası, Türk Kürt demeden yekvücut olup cevap vererek olur.

Bursa'dan Migros depo işçisi

Kendileri kebabla beslenirken bize simit hesabı yapıyorlar!

Hükümet artık krizin çıkışı adresi olarak işçi ve emekçilerin haklarını talan etmeyi önüne koydu. Yıllarca vergilerle fonlarla hiçbir derdimize yağmaldıktan sonra artık gözlerini son kalemize, kıdem tazminatımıza dikteler. Yapısal reform adı altında açıkladıkları saldırı planının patronlar için yapıcı işçi için yıkıcı olduğunu, konuştuğları her cümlede ortaya koydular. Kıdem tazminatını sözde fonla ortadan kaldırmak isteyen hükümetin, sadece kıdem tazminatıyla kalmayacağını da zorunlu BES sistemini getirmek istemelerinden

anlayabiliyoruz. Zaten üç kuruş olan ve her sene vergilerle kuş olan maaşlarımızı bir de BES sistemiyle iyice küçültecekler. Biz bu maaşlarla pazardan hiçbir şey alamazken, yöneticiler hükümet saraylarında her şeyi istedikleri gibi yiyip içmeye devam ediyorlar. Kendileri kebablarla beslenirken bize simit hesabı yapıyorlar. Onlar krizden çıkışı bizim haklarımızı yağmalamak olduğunu düşünürsünler biz ne krizin faturasını ödemeyi ne de son kalemizi onlara bırakmayı düşünmüyoruz. Kıdem tazminatı için gereken tüm mücadeleyi vereceğiz.

Tek Gıda-İş Suat Karlıkaya ve Cargill direniş işçileri

Direnışimiz birinci yılını doldurdu

Cargill direniş 17 Nisan 2018 tarihinde Cargill yönetiminin NBS kotasının düşürülmesini bahane göstererek 14 tane Tek Gıda-İş sendikası üyesi işçiyi işten çıkartması ile başladı. 17 Nisan 2019 tarihinde Cargill işçileri olarak İstanbul Ataşehir'de Paldium Towers'ta bulunan Cargill genel müdürlüğü önünde bir basın açıklaması gerçekleştirdik. Burada bu basın açıklaması ile önümüzdeki süreçte planlarımızı, mücadeledeki kararlılığımızı ve taleplerimizi hem kamuoyuna hem de

Cargill yönetimine tekrar ilettik. Üzerinden 1 yıl yani 4 mevsim geçen direnişin geldiği noktada ne kış aylarının soğuğu ne bahar aylarının yağmurları ne yaz sıcakları nede yapılan baskılar Cargill işçilerini bir adım geri attırmadı, geri adım atmaya da hiç niyetleri yok. Bu mücadele emek dostlarının destekleri ile katkıları ile bu noktaya geldi. Bu vesile ile bu güne kadar bizleri hiç yalnız bırakmayan Devrimci İşçi Partili dostlara ayrıca tekrar teşekkür ederiz.

Katkı niye önemli destek

niye önemli; çünkü Cargill işçileri sadece 14 işçi tekrar Cargill fabrikasında işbaşı yapsın diye mücadele etmiyorlar kendileri gibi haksızlığa uğrayan işçilere yol gösterebilmek için direniyorlar. Önümüzdeki süreçte işçilerin kıdem tazminatlarına bir saldırı planlanıyor. Biz işçiler birlik olamazsak katı ve net bir tavırla fabrikalarımızda üretimi durdurup son kalemiz kıdem tazminatlarımızı koruyamazsak artık koruyabileceğimiz hiçbir hakkımız kalmayacak. Kıdem tazminatı hakkımızı mücadeleyle koruyabilirsek bu aynı zamanda işçi sınıfına kavga etmeyi öğretecek. Çocuklarımızı da daha adil daha korunaklı ve emeğimizin hakkını alabileceğimiz bir çalışma hayatı bırakmak bizim borcumuzdur. Cargill işçileri olarak diyoruz ki kıdem tazminatımız son kalemizdir ve bu kaleyi kimseye teslim etmeyeceğiz. Bütün emek dostları ile haydi dostlar mücadeleye.

İzmir'den bir gıda işçisi

Ekonomik reform değil, işçinin hakkını gasp etme projesi

Merhaba dostlar, ben İzmir'de catering şirketinde çalışan bir işçiyim. Ekonomik krizin etkisiyle uçuk fiyatlara ulaşan gıda hammaddeleri, patronun işlerini de fazlasıyla etkiledi. Bunun bize yansımaları çok daha şiddetli hale geldi. İşten çıkarmalar, mobbing ve ücretlerimizin geç yatırılması ve bazen de alınmaması durumları ortaya çıktı. İstisnasız her gün işten çıkarılma ile tehdit ediliyor. 12 saati bulan çalışma günlerinde mesai ücretlerimizi alamıyor hatta mesaiye kalmama gibi bir durum dahi kabul edilmiyor. Sesini ufak çıkardığında direkt kapının önü gösteriliyor. Ülkenin gündemi de çok farklı değil. Beka sorunu, oyların tekrar sayılması derken seçimler bitti. Ancak biz işçi ve emekçilerin daha da derine battığı ekonomik

kriz bitmedi. Bitmeyeceğini, işçilere baharın gelmeyeceğini elbette biliyorduk. Soğanın kilosunun 10 lira, patatesin 8 lira olduğu bugünlerde, mevcut sistemde karşı konulamaz olan bu kriz daha da şiddetlenerek devam edecek. Seçim öncesi birbirini yiyen, birbirlerine hakaret eden tüm patron partileri, seçim sonrası ortak paydada buluşuverdiler. Ekonomide reformlar! Reform adı altında, bizim tek güvencemiz ve kırmızı çizgimiz olan kıdem tazminatı hakkımızı fona aktaracaklarını söylüyorlar. Zamanında deprem ve işsizlik fonunun nasıl toz olup uçtuğunu biliyoruz. Oluşturacakları bu kıdem tazminatı fonunun da sonunun böyle olacağı şimdiden aşikar.

Açlıkla terbiye edeceklerini düşünen bu alçaklara en gur sesimizle cevabımızı vereceğiz. Kıdem tazminatımıza dokundurtmayacağız! Sendikalı olacağız, sendikamızı denetleyeceğiz. İş yerlerimizde, sokaklarda, mahallelerimizde, toplu taşımalarda her yerde işçi kardeşlerimizle konuşup örgütlü mücadeleye davet edeceğiz.

Kale Kayış işçisi nasıl kazanır?

Bu yazı yayınlandığı zaman mücadelelerinin 60. gününü geride bırakacak olan Kale Kayış işçileri, fabrikada yaşanan işçi ölümleri ve hemen hemen her gün yaşanan iş kazalarına dur demek için 6 Mart 2019'da fiili greve başlamıştı. O tarihte patron, greve katılmayan sendikasız işçileri çalıştırsa da üretim yüzde 5'e kadar düşmüştü. Bu durumun patronu oldukça zorlamış olduğu açık. Ancak 60 günün sonunda fabrikanın üretim kapasitesinin, İşkur'dan alınan kimi geçici,

kimi kadrolu 250'den fazla işçi ile birlikte yüzde 50'nin üzerine çıkmış olduğu tahmin ediliyor.

Grev, işçinin üretimden gelen gücünü kullanıp üretimi durdurmasıdır. Kârlarını kaybeden patronun dayanma gücünü ortadan kaldırmayı amaçlar. Böylelikle süreç hızlıca sonuca ulaşabilecek, işçiler haklarını alabilecektir. Ancak Kale Kayış için tahmin edilen en iyimser orana göre fabrikanın yüzde 50 oranda çalıştığını biliyoruz. Bunun yanı sıra Kale Kayış patronu

yasal süreçleri de kullanarak Petrol-İş sendikasının Çalışma Bakanlığı tarafından verilmiş yetkisine itiraz edip vakit kazanmak, maddi olarak işçileri sıkıştırmak istiyor.

Grev kırıcılığına son verilmeli

Öyleyse işçiler kazanmak için ne yapmalı? Öncelikle içeride üretim devam ettiği sürece ne koşulda olursa olsun süreç uzamaya devam edecektir. Patron uzlaşmamakta ayak dirediği takdirde

tekrar fiili grev koşullarına dönülmesi için içerideki üretimin "şu veya bu şekilde" durdurulması gerekmektedir. Daha açık söylemek gerekirse fabrikaya ne kamyon girmeli ne de çıkmalıdır. Bunun için en önemlisi de yapılabildiği ölçüde, İşkur'lu olsun olmasın içeride çalışan işçilere ulaşılmalı, bu işçiler iş durdurmaya hatta greve katılmaya ikna edilmelidir. Bu noktada meşru olan işçilerdir. Gayrimeşru olan ise işçilerin ölümcül çalışma koşullarıyla hayatlarına kasteden, anayasal örgütlenme hakkını çiğneyen patronudur. Grev bu meşruluk zemininde başlamıştır ve aynı zeminde sürdürülmelidir.

Dayanışma büyütülmeli

Fabrikaya işçi temini sağlayan İşkur'a gönderilen itiraz dilekçelerinin hiçbir karşılığı olmadığını biliyoruz. İşçilerle birlikte İşkur'un önünde teşhir eylemleri yapılmalıdır. Bunun yanında patronun yaptığı her hamleyi haberleştirip, işçilerin hiçbir durumunu yazmayan yerel gazetelerin önünde de teşhir ve boykot eylemleri örgütlenebilir. Petrol-İş'e üye fabrikalarda dayanışma grevleri yapılmalıdır. Başka fabrikalardan yapılacak destek ziyaretleri ise sınıf dayanışmasını büyütecektir.

Sendikaya sahip çıkmalı, denetlemeli

Direnış alanını çeşitli bahanelerle terk etmemek gerekmektedir. Sendikanın işçilerin masada oyalanmasına ses çıkarmaması doğru değildir. Mesele vakit geçirmek değil o vakti en iyi şekilde değerlendirmektir. Sendika vakit varken bu zamanı örgütlenme eğitimleri vererek değerlendirmelidir. Aksi halde patron işçilerin bölündüğünü görüp, mücadele azmini yitirdiğini düşünüp daha da çok saldırganlaşmaya devam eder. Patrona karşı safımızı sık tutmak gerekir. Sendikaya üye olmak yetmez, sendika şubesine uzak yakın demeden gidip, denetlemek ve sahip çıkmak her üye işçinin görevi olmalıdır. Çünkü en nihayetinde bu durumu işçiler sendikalarıyla birlikte çözecektir.

Tüm bunlar yapılmadan eylemin adı grev değil, direniş olur. Şüphesiz ki direniş de önemlidir. Direnişle de birçok kazanım elde edilir. Ancak yaşanan süreç fiili bir grevden direnişe dönüşüyorsa bu geri gidiş olur. Bir şeyleri değiştirmek için geç olduğu düşünülmemelidir. Birlik sağlanıp istikamet doğru belirlendiği sürece aşılacak zorluk yoktur.

Levent Dölek

Sendika mı arka bahçe mi?

657 sayılı Devlet Memurları Yasası'nın kamu emekçilerine getirdiği iş güvencesini neden savunuyoruz? Tabii ki öncelikle tüm işçilerle birlikte kamu emekçilerinin de çalışma hakkını dokunulmaz gördüğümüz için... Buna doğrudan bağlı bir başka gerekçemiz daha var: Kamu emekçileri kamuya yani halka hizmet etsin, iktidarın kulu, kölesi olmasın!

Belediye seçimlerinde AKP İstanbul ve Ankara'yı kaybedince ve buralarda iktidar el değiştirdince birden ters esmeye başlayan rüzgarlar yanı sıra sürpriz bir ismi getirdi: Recep Tayyip Erdoğan! Memur-Sen'e üye olanlar peş peşe istifa etmeye başlayınca Erdoğan alarm zillerini çaldı: "Ben Memur-Sen camiasının bu seçimler sebebiyle ortaya çıkan tabloda, buldukları yerlerde dimdik duracaklarına inanıyorum. Ha ne yapacak sana? Seni makamından mı alacak? Alsın. Seni memurluktan atabilir mi? Atamaz. Çünkü 657 denilen bu yasa bir defa sizi güçlü bir şekilde koruma altına almıştır." Hoş geldin Erdoğan!

"Evine ekmek götürmek dışında bir çabası olmayan insanların siyasi ve ideolojik sebeplerle ekmeği ile oynamanın vebalinin altından kimse kalkamaz." Bu sözler de Erdoğan'ın... Siyasi ve ideolojik sebeplerle hakkında hiçbir dava ve suçlama olmadığı halde ekmeği ile oynanmış binlerce kamu çalışanından biri olarak bu sözlerin de altına imza atıyorum. Hayat ne sürprizlerle dolu!

Erdoğan devam ediyor: "Biz hiçbir sendikayı arka bahçemiz olarak görmüyoruz." Ama artık orada dur! Memur-Sen bir sendika değil, olsa olsa bir bahçedir ve evet, AKP'nin arka bahçesidir. Zaten sorun da oradan çıkmaktadır. Memur-Sen tarihe hükümetin verdiğiinden daha düşük bir zam oranına imza atarak geçmiştir. Kendi rekorunu 15 Temmuz'dan sonra diğer tüm sendikaların toplamından fazla üyesi ihraç edildiği halde hiçbir şey yapmayarak kırmıştır. Bu bir sendika olsa kim neden üye olur? Ama Memur-Sen 2002'de 40 bin olan üye sayısını AKP iktidarı altında 1 milyona taşımıştır.

Bu o kadar açıktır ki, geçtiğimiz yıl AKP, Türkiye işçi sınıfını temsilen, arka bahçesi Memur-Sen'i en yüksek üye sayısına sahip sendika sıfatıyla ILO'ya göndermeye yeltendiğinde ILO bile isyan etmiştir. Gerçek ortadadır. Memur-Sen üyeleri geldikleri gibi gitmektedirler. Muhaliflerini kovmak için 657'yi ayak bağı gören iktidar ise şimdi kendine kul gördüğü insanlar kulu olarak kalsın diye 657'ye sahip çıkar görünmektedir.

Biz, "insanların siyasi ve ideolojik sebeplerle ekmeği ile oynamasına" her koşul ve şart altında karşı olanlarız. O yüzden iş güvencesini şu ya da bu kesim için değil işçi sınıfının ve emekçilerin tamamı için savunuruz. Buna Memur-Sen üyeleri de dahildir. Bu noktada, Memur-Sen üyesi kamu çalışanlarının ya da benzer şekilde hükümet yanlısı Hak-İş üyesi işçilerin sendika değiştirme haklarına da saygı gösterilmesini isteriz. Ama elbette ki burada da kalmayız. Seçimlerden önce CHP'li belediyelerin olduğu İzmir'de ya da Şişli'de greve çıkan işçilerin nasıl AKP'ye hizmet etmekle suçlandıklarını da unutmayız. Sendikaların bağımsızlığı her koşul ve şart altında esastır. Dolayısıyla AKP'nin arka bahçesinden CHP'nin arka bahçesine geçilecekse bunun da işçi sınıfına bir faydası yoktur, olamaz.

AKP'nin arka bahçesinden ayrılmak isteyenleri kucaklayacak ve örgütleyecek olan sendika, sadece ve sadece işçinin emekçinin hak ve menfaatinin savunmak üzere hareket edeceğinin garantisini vermelidir. İşçi ve emekçiler de bu sendikalara üye olmalı, sahip çıkmalı ve denetlemelidir. Bir sendika, eyleminin şu ya da bu partinin işine gelip gelmeyeceğine bakmaz. İşçinin hak ve menfaatlerine bakar. Dolayısıyla sendikaların vermesi gereken garantiye işçinin en avantajlı olduğu, işverenin ise işçinin hakkını vermek zorunda kalacağı zamanı seçerek eylem yapmak dahilidir. Havalimanı inşaatının açılış tarihinden önce ya da seçimler yaklaşırken grev yapmak gibi... Belediyede, trende, metroda greve tam seçimler yaklaşırken çıkmak gibi... Bu eylemlere şu ya da bu siyasi odaklardan gelecek "zamanlama manidar" suçlamalarına göğüs germek gibi...

Kocaeli 1 Mayıs'ından net mesaj: Kıdemime dokunma!

Ergün Atalay'ın da Pevrul Kavlak'ın da sözleri Türk-İş'in kıdem tazminatını kırmızı çizgi ve genel grev sebebi olarak gören kongre kararlarının gereğidir. Bu sözler her iki sendika yöneticisinin niyet ve düşüncelerinden çok Türk-İş üyesi işçilerin ve tüm işçi sınıfının aşağıdan yukarı yükselttiği basıncın ifadesidir. Fabrikalar bu şekilde kaynarken sendika başkanlarının başka türlü konuşması da mümkün değildir. Buradan çıkartılacak sonuç açıktır. Fabrikalarda ve iş yerlerinde yükselen tepkinin soğumasına izin vermemeliyiz.

Kocaeli'de Türk-İş'e bağlı sendikaların düzenlediği 1 Mayıs kutlamalarına onbinlerce işçi katıldı. Kıdem tazminatı başta olmak üzere özelleştirme, taşeron ve çocuk işçilik gibi sorunların vurgulandığı mitingde, işçiler sloganlarla taleplerini haykırdılar. Doğu Kışla Parkı'nda buluşan işçiler kortejler halinde alana yürüdüler. Yürüyüş sırasında "Kıdem hakkımız gasp edilemez", "Kıdem hakkımız, söke söke alırız", "Damat şaşırma sabrımızı taşıma" sloganları Kocaeli sokaklarında yankılandı. Yürüyüş güzergâhının sonunda alana giren işçiler halay ve türkülerle kutlamalara devam ettiler.

Ergün Atalay ve Pevrul Kavlak: Kıdem tazminatından taviz yok!

Metalin Sesi grubunun konseriyle başlayan etkinlik Türk

Metal Sendikası Genel Başkanı Pevrul Kavlak'ın konuşmasıyla devam etti. Konuşmasına dünyadaki bütün emekçilerin 1 Mayıs'ını kutlayarak başlayan Kavlak; taşeronlaşmaya, iş cinayetlerine ve kölece çalışmaya son verilmesi gerektiğini vurguladı. Patronların krizin faturasını emekçilere kesmek istediklerini belirten Kavlak, kıdem tazminatı hakkındaki en ufak bir geri gidişe bile izin vermeyeceklerinin özellikle altını çizdi.

Pevrul Kavlak'ın konuşmasının ardından sözü Türk-İş Genel Başkanı Ergün Atalay aldı. Atalay, mevcut kıdem tazminatı düzenlemesiyle bile 25 sene çalışan bir işçinin kıdeminin bir ev almaya dahi yetmediğini belirtti ve patronların kıdem tazminatında nokta kadar geri gidişi bile akıllarına getirmemeleri gerektiğini söyledi. Kıdem tazminatı konusunun her sene

tekrardan gündeme getirildiğini belirten Atalay artık "fon" lafının ülke gündeminden çıkarılması gerektiğini söyledi. Atalay konuşmasında ayrıca, 1977 1 Mayıs'ında hayatını kaybeden işçilerin katillerinin hala belli olmadığını ve bunun görmezden gelinmemesi gerektiğini de vurguladı.

Söyleyene değil söyletene bak

Ergün Atalay'ın da Pevrul Kavlak'ın da sözleri Türk-İş'in kıdem tazminatını kırmızı çizgi ve genel grev sebebi olarak gören kongre kararlarının gereğidir. Bu sözler her iki sendika yöneticisinin niyet ve düşüncelerinden çok Türk-İş üyesi işçilerin ve tüm işçi sınıfının aşağıdan yukarı yükselttiği basıncın ifadesidir. Berat Albayrak'ın, kıdem tazminatının fona devredil-

mesinden bahsettiği günden itibaren tüm fabrikalar adeta kaynamaktadır. İşçiler kıdem tazminatını vermemekte kararlı olduklarını, sendika bürokratlarının satması halinde bunun hesabını soracaklarını göstermektedir. Fabrikalar bu şekilde kaynarken sendika başkanlarının başka türlü konuşması da mümkün değildir. Buradan çıkartılacak sonuç açıktır. Fabrikalarda ve işyerlerinde yükselen tepkinin soğumasına izin vermemeliyiz. Tam tersine havayı günbegün ısıtmalı ve bu mücadele sıcaklığının diğer fabrikaları ve Hak-İş dahil tüm sendikaları sarmasını sağlamalıyız. Sendikacıların sözlerinin eyleme geçmesinin tek yolu budur! 1 Mayıs iyi bir başlangıç olmuştur, kazanılmış haklarımızın korunması genel grevin hazırlanmasıyla sağlanacaktır.

Soma katliamının 5. yıldönümü: Katillerden hesabı emekçiler soracak!

Türkiye işçi sınıfının tarihinde yaşanan en büyük işçi katliamlarından olan Soma katliamının üzerinden beş yıl geçti. Emekçiler, “iş kazası” denilen ve “Madeninin fitratında ölüm var” denilerek normalleştirilmek istenen katliamda 301 sınıf kardeşini yitirdi. Binlerce işçinin sağlığının ve güvenliğinin sağlanması için ortaya çıkan maliyeti ödemek yerine “ölüm/kaza tazminatı” vermenin hesabını yapan asalak patronların tercihlerinin sonuçları en acı şekliyle Soma’da yaşandı. Katliamdan önce özelleştirmelerle, sermaye düzeninin teşvikleri ve işçi düşmanı politikalarıyla zenginleşen Soma Holding patronları, katliamdan sonra da burjuva hukukunun mahkemelerinde ödül gibi cezalar aldılar.

Katliamdan bu yana neler yaşandı?

Beş yıl içerisinde sermaye düzeni eli kanlı patronları korumak için elinden geleni ardına koymadı. Katliamın ardından patlayan öfke “Hakkınızı hukuk yoluyla arayın” denilerek sönmüldürüldü. Dava süreci bilinçli olarak uzatıldı, deliller karartıldı. Dava sürecinde aileler üzerinde baskı yoğunlaşırken, maden zengini patron ve bürokratlara güvenceler verildi. Ve en nihayetinde, daha fazla kâr etmek için tüm güvenlik önlemlerinden vazgeçen ve işçileri madene değil ölüme gön-

deren şirket patronu Can Gürkan, istinaf mahkemesi tarafından geçen ay tahliye edildi. Böylece patron Can Gürkan katledilmelerinde sorumlu olduğu her bir işçi için 5 gün hapis yatmış oldu. Mahkeme ayrıca Can Gürkan’ı maden ocağı işletmekten men eden kararı da kaldırdı. İstinaf incelemesi yapan mahkeme hakimlerinden biri de karara yazdığı muhalefet şerhi ile bu gerçeği bir kez daha ortaya koydu, şöyle diyor muhalefet şerhinde:

“(…) kullanılan gaz maskelerinin oksijensiz ortamda çalışmayaacağına bilen, buna rağmen işçilere oksijen bulunmayan havada bir işe yaramayan söz konusu maskelerin, nasıl kullanılacağına dahi bilmeyen işçilere maskeleri kullanmak için vererek kullanmasını bekleyen, (...) ocakta çekilen kamera görüntülerine göre başlayan yangın tamamen söndürüldükten sonra ocakta çalışma yapılması gerektiği halde, yangınla mücadele edilme sırasında dahi işçileri çalıştırarak tahliye ettirmeyen, ocağın tamamının tahliyesi için gerekli olan megafon sistemini dahi (basit bas-konuş) kaldıran, kullanılmaz hale getiren, ocakta ilk önce tahliye yerine su sıkarak yangını söndürmeye çalışarak işçilerin tahliyesinde gecikmeye neden olunması karşısında, (...) bu şartlarda çalışmaya ve üretime devam edilmesi yönünde inisiyatif kullanan ve karar alma ve uygulama

mekanizmasında yer alan sanıklar Alp Gürkan, Can Gürkan, Mustafa Yiğit, Ramazan Doğru, Hayri Keleş, Akın Çelik, İsmail Adalı, Ertan Ersoy, Mehmet Ali Günay Çelik, Yasin Kumaz, Hilmi Kazık, Hilmi Karakoç, Hüseyin Alkan, Mehmet Erez, Haluk Evinç, Fuat Ünal Aydın, Murat Bodur’un olası kastla öldürme ve yaralama suçlarından cezalandırılmalarına, tahliye taleplerinin reddine karar verilmesi gerektiği görüşünde olduğumdan sayın çoğunluğun hükme karşı yapılan istinaf taleplerinin reddine ve tahliye kararına katılmıyorum.”

Madenler işçi denetiminde kamulaştırılsın!

Mahkeme dosyasında tüm bu

hususlar delilleriyle birlikte yer alırken, katil patronlara verilen sembolik cezalar, katliamın üzerinin örtülmesinden, patronlara “arkanızdayız” mesajı verilmesinden başka bir şey değildir.

Düzen partileri, kolluk kuvvetleri, yandaş hukukçular ve medya, patronların etrafında birlik olup Soma’nın üzerini örtmeye çalışıyor. Katil patronların cezasız kalmasını sağlayarak yeni katliamlara kapı aralıyor. Bizler de sınıf düşmanlarımız kadar uyanık olmak, sadece alın terimizi değil canımızı da korumak için örgütlenmek zorundayız. Bir sonraki olası katliamın önüne geçebilmek için madenlerin işçi denetiminde kamulaştırılmasını savunarak birlikte mücadele etmeliyiz.

Çocuk istismarına, tacize ve tecavüze karşı emekçiler seslerini daha da yükseltmelidir

Küçükçekmece’de 5 yaşındaki bir çocuğun cinsel istismara uğraması yine bardağı taşırdı. Türkiye’nin dört bir yanında halk sokaklara döküldü. Yandaşlıkta sınırları tanımayan bazı satılık kalemler, “hepimiz istismara karşıyız kimi protesto ediyorsunuz, sapıklar sizin protestonuzla mı düzelecekler” türünden mide bulandırıcı açıklamalar yaptılar. Halbuki protestoların kendisi basit bir gerçeği de açıkça gösterdi. Çocukların

güvenliğini sağlayamayan devlet bazı protestoları bastırmak için polisi halkın üzerine göndermekten geri durmadı. Küçükçekmece Kanarya mahallesinde polis TOMA eşliğinde halka saldırdı.

Halk, kadınlarını, gençlerini, çocuklarını korumak için, istismara uğrayan ama sesini çıkaramayanların sesini yükseltiyor. Yeni istismarlar, tacizler, tecavüzler yaşanmasın diye. Fabrika işçileri işyerlerinde,

sokakta eylemlerle, pankartlarla bu sesi yükseltiyor. Bu meselenin birtakım sapığın yaptığı münferit olaylardan ibaret olmadığını söylüyor. Bu sistem kadınları, gençleri, çocukları baskı altında tutmak için cinsel istismarı görmezden geliyor, kullanıyor. Sırf bir yerlere yakın olduğu için, arkasını dini ya da siyasi güçlere dayadığı için cezasız kalan, tutuksuz yargılanan her bir tacizci, tecavüzcü yeni saldırıları cesaretlendiriyor.

yor.

Kapitalist sistem, aynı zamanda bu vakalara karşı alınacak önlemleri de maliyet hesabı olarak görüyor. Çocuklar için kreşler, düzgün işleyen sosyal hizmetler kurumu, ebeveynlerin çocuklarıyla daha fazla ilgilenebileceği şekilde çalışma saatlerinin azaltılması, çocukların güvenle oynayabileceği sokaklar, sosyal tesisler, kadınların güvenli şekilde evine varacağı aydınlatılmış sokaklar, patronların kâr hesabına göre değil, kadın işçinin güvenliğine göre ayarlanmış vardiya saatleri ve daha pek çok şey pekâlâ gerçekleştirilebilir. Cinsel istismar, taciz ve tecavüz kadınlardan, gençlerden, çocuklardan uzak tutulabilir.

Ama bunun için devlet ne maliyete katlanıyor ne de adalet mekanizmasını işletiyor. Sermayenin devleti kadını ve çocuğu korumak, suçluyu caydırmak ve cezalandırmak değil yükselen sesleri kısmak için uğraşiyor. Emekçi mahalleleri ve fabrikalardan çıkan bu ses daha da yükselmeli, tüm Türkiye’yi sarmalıdır.

Metal işçinin sesi

Mustafa Kemal Coşkun

Asıl burası önemli!

10 Nisan’da Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak, kimsenin doğru dürüst bir şey anlamadığı açıklamaların ardından, satır aralarında bile değil doğrudan doğruya kıdem tazminatının fona devredilmesinden ve Bireysel Emeklilik Sistemi ile entegre edilmesinden bahsetti.

Kıdem tazminatı, işçilerin iş sözleşmesi sona erdiğinde, çalıştığı süreyle orantılı olarak bir kerede ödenen tazminattır. Kıdem tazminatının fona devredilmesi işçilerin aleyhine sonuçlar doğuracaktır.

2017’de Bakanlar Kurulu’nda görüşülen ve tepkiler üzerine askıya alınan tasarıya göre kıdem tazminatının fona devri gerçekleşirse işçiler şu hak kayıplarını yaşayacak:

- Fona devredildiğinde kıdem tazminatı işçi-işveren arasındaki bir ilişki olmaktan çıkacak, işçiler açısından iş güvencesi boyutu ortadan kalkacak. İşverenler tazminatı cebinden ödemeyecekleri için daha kolay işçi çıkarabilecekler.

- Şu anda bir yıl olan hak kazanma koşulu 15 yıla yükselecek. Yani, işçiler işten atıldığında ya da ayrıldığında 15 yılı henüz doldurmuşsa kıdem tazminatı alması mümkün olmayacak.

- Yukarıdakine ek olarak, bir işçi toplamda 15 yılını doldursa bile emekliliğine kadar kıdeminin tümünü alamayacak. 15 yılını doldurup kıdeminin bir kısmını alan işçinin, yeniden hak kazanabilmesi için her seferinde en az 5 yıl daha beklemesi gerekecek.

- Kıdem tazminatı son ücret üzerinden hesaplanmayacak. Bu, işçinin birçok hakkı kıdem tazminatına yansımayacak demekten başka bir şey değil.

- 15 yılını doldursa bile işçilerin eline geçecek olan tutar çok ciddi bir miktarda düşecek.

Bütün bunlardan anlaşılacak nedir? Belli ki sermaye şu anda yaşadığı krizi fırsata çevirmeye çalışmakta, işçi sınıfının bu önemli kazanımını da elinden almaya yeltenmektedir. Maalesef Hak-İş, bir sendika değil de sermayenin ve hükümetin hizmetçisi olarak bu tazminatın fona devredilmesine evet diyor. Türk-İş ve DİSK ise kıdem tazminatının hâlâ kırmızı çizgileri olduğunu vurguluyor. Ancak sonucu emek cephesinin tutumu belirleyecekse sadece bunu vurgulamak yetmez. Sermayeyi ve hükümetin bu konudaki asıl niyetlerini teşhir etmek, işçileri mücadeleye kazanmak için gerekli girişimleri yapmak gerekir. Duaya uzanan el şarte de uzanmaya hazır olmadıkça bu süreçten işçi sınıfının kazançlı çıkması olası değildir.

Bakan Albayrak bilmelidir ki, işte burası çok önemlidir.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Türkiye ekonomisinin damarlarındaki zehir: \$ ve €

Yabancı para mevduatlarının toplam mevduatlara oranı yüzde 53. Bu oran Türkiye'yi "yüksek derecede dolarize olmuş ülkeler" arasına sokuyor. Yani Türk Lirası pul olmuş, fiilen yabancı para Türk Lirası'nın yerine geçmiş durumda. Yabancı para mevduatlarının yarısından fazlasını Amerikan Doları, üçte birini ise Avro oluşturuyor.

Türkiye'nin 444,9 milyar dolara ulaşan dış borcu Gayrisafi Yurtiçi Hasıla'nın yüzde 56,7'sini oluşturuyor. Bu oran 2001 krizinde ulaşılan yüzde 56,5'lik doruk noktasını aşmış durumda. Dış

borcun da yüzde 58'ini ABD Doları, yüzde 32,1'ini Avro oluşturuyor.

Dolar neden yeniden 6 lirayı geçti?

Çünkü Türkiye ekonomisinin damarlarında ABD Doları ve Avro zehri dolaşiyor. Uyuşturucu gibi bağımlılık yapıyor. Uyuşturucu müptelaları gibi eğer döviz bulamazsak krize giriyoruz. Dolar ve Avro olmazsa Türkiye ekonomisi üretim yapamaz durumdadır. Çünkü üretimimiz ithalata bağımlıdır. Hem ara malları hem makine ve teçhizat hem de

enerji ithal edilir. Dolar ve Avro yoksa üretim durur. Türkiye'nin dış borçları da gördüğümüz gibi Dolar ve

Avro cinsindedir. Borç alan emir alır. Döviz borcu milletin boynundaki zincirdir. Borcu ödemediğiniz anda bu zincir sıkışır ve nefesinizi keser.

Her krize girdiğimizde ise ekonomik uyuşturucu baronlarının eline düşeriz. Neyimiz var neyimiz yok ise o zehri almak için ortaya dökeriz. Onlar da çaresiz haldeki Türkiye'ye her seferinde daha yüksek fiyattan Dolar ve Avro zehrini satarlar. Yani daha

çok faiz isterler.

Nisan ayında Financial Times, Merkez Bankası'nın dolar rezervlerinin, açıklanandan daha az olduğunu söyleyince kur bir anda fırladı. Nisan sonunda ise Merkez Bankası faizleri daha da fazla artırma mesajı vermeyince de 6 liraya dayandı. ABD, Türkiye'nin Rusya'dan S-400 almasını istemediğinde elindeki dolar kozunu rahatlıkla kullanması bundandır. Trump Washington'da hapsiz Ankara'da yağmur yağması bundandır. Türkiye'nin ABD ve AB emperyalizminin kölesi olmasının sebebi ekonominin damarla-

rında akan yabancı para zehridir.

Türkiye'yi dolar zehirinden kurtarmak lazım!

Türkiye'nin bu zehirden kurtulması için kesin ve net önlemlere ihtiyacı vardır. Aynı bir uyuşturucu müptelasının tedavisi gibi. Dolar, Avro ve diğer yabancı paraların serbest dolaşımı yasaklanmalı ve devlet kontrolüne alınmalıdır. Dış borç kesin olarak reddedilmelidir. Kapitalistler ekonomi batır diyecektir. Uyuşturucu müptelası da eroin bulamadığında öleceğini düşünür. Oysa hayat zehirden kurtulduğunda başlar!

Mutfaktaki yangın sönmüyor, iktidar "algı operasyonu" ile enflasyonu düşük gösteriyor

Berat Albayrak @BeratAlbayrak · 2 sa.

Yıllık enflasyon yüzde 19,71'den 19,50'ye geriledi. Ayrıca çekirdek enflasyonda da yıllık yüzde 17,53'ten 16,30'a önemli bir gerileme oldu. Bu gelişmeler, yaz aylarında özellikle gıdada sağlanacak düşüşle, hedeflerimizi tutturacağımızı gösteriyor.

TÜİK (Türkiye İstatistik Kurumu), 3 Mayıs'ta Nisan ayı enflasyon verilerini açıkladı. Hazine ve Maliye Bakanı Berat Albayrak yarı yarıya yandaş basın alıp hemen "algı operasyonu"na başladı: "Enflasyon geriledi!" Oysa vatandaşın karnı bu laflara tok. İşçi ve emekçiler bir mutfak saran alevlere bir de damada bakıyor ve şöyle diyor: "Herhalde ayrı gezegenlerde yaşıyoruz..."

Berat Albayrak'ın ve AKP iktidarının "algı operasyonu" çok basit bir şeye dayanıyor. Enflasyon oranı olarak, her şeyin içine atıldığı bir mal ve hizmetler grubunun fiyat artışları söyleniyor. Bu rakam son açıklamalara göre yüzde

19,50. Yanına mevsimsellik ve uluslararası gelişmelerin etkilerinden arındırılan daha istikrarlı bir yapıya sahip olan çekirdek enflasyon ekleniyor: O da yüzde 16,30. Bunlarla bir resim çiziliyor. Resmin ortasına da vatandaşın enflasyondan anladığı mutfak harcamalarını temsil eden temel gıda maddeleriyle bir alışveriş arabası koyuluyor. Ama üzerine gıda enflasyonu yazılmıyor.

Berat Albayrak'ın ve yandaş basının ağzına almadığı rakam orada: TÜİK'in aynı açıklamasında gıda ve alkolsüz içecekler kapsamındaki fiyat artışı yıllık yüzde 31,86!

Türk-İş'in seçimlerin ardından başlayan zam yağmurundan sonra güncellediği açlık ve yoksulluk sınırları ise şöyle:

Dört kişilik bir ailenin sağlıklı, dengeli ve yeterli besle-

nebilmesi için yapması gereken aylık gıda harcaması tutarı (açlık sınırı) 2.106,89 TL,

Gıda harcaması ile birlikte giyim, konut (kira, elektrik, su, yakıt), ulaşım, eğitim, sağlık ve benzeri ihtiyaçlar için yapılması zorunlu diğer aylık harcamalarının toplam tutarı ise (yoksulluk sınırı) 6.862,82 TL,

Evli olmayan-çocuksuz bir çalışanın 'yaşama maliyeti' ise aylık 2.600,60 TL.

Son olarak belirtelim. İşçi ve kamu çalışanlarının toplu sözleşmelerinde ve genel maaş zamlarında hesaplanan enflasyon oranı da vatandaşın mutfakını yakan yüzde 31,86 değil, patronların işine gelen TÜFE rakamı yani yüzde 19,30. Kapitalist düzenin mantığı: Varsın işçinin emekçinin ekmeği küçülsün, patronların kârına bir şey olmasın!

Ölümüne çalışıyoruz!

İşçi Sağlığı ve Güvenliği Meclisi, 2018 yılı iş cinayetleri raporunu yayınladı. Rapora göre 2018 yılında 1923 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. İş cinayetleri diyince insanların aklına tehlikeli olarak bilinen madenler, inşaatlar ve tersaneler gibi sektörler geliyor. Ancak rapora göre iş cinayetlerinin yüzde 21'i trafik ve servis kazaları sonrasında gerçekleşiyor. Yani ölüm her sektörde çalışan işçiyi işe giderken ya da dönerken bulabiliyor. Servis şirketlerinin kötü koşullarda araçlarla ve ehil olmayan şoförlerle taşıma yapması, patronların işçinin güvenliğini düşünmeyip servislerin maliyetini düşünmesi, emeğin

her dakikasını sömürmek için yaptığı zaman baskısı bu ölümlerin başlıca sebeplerini oluşturuyor.

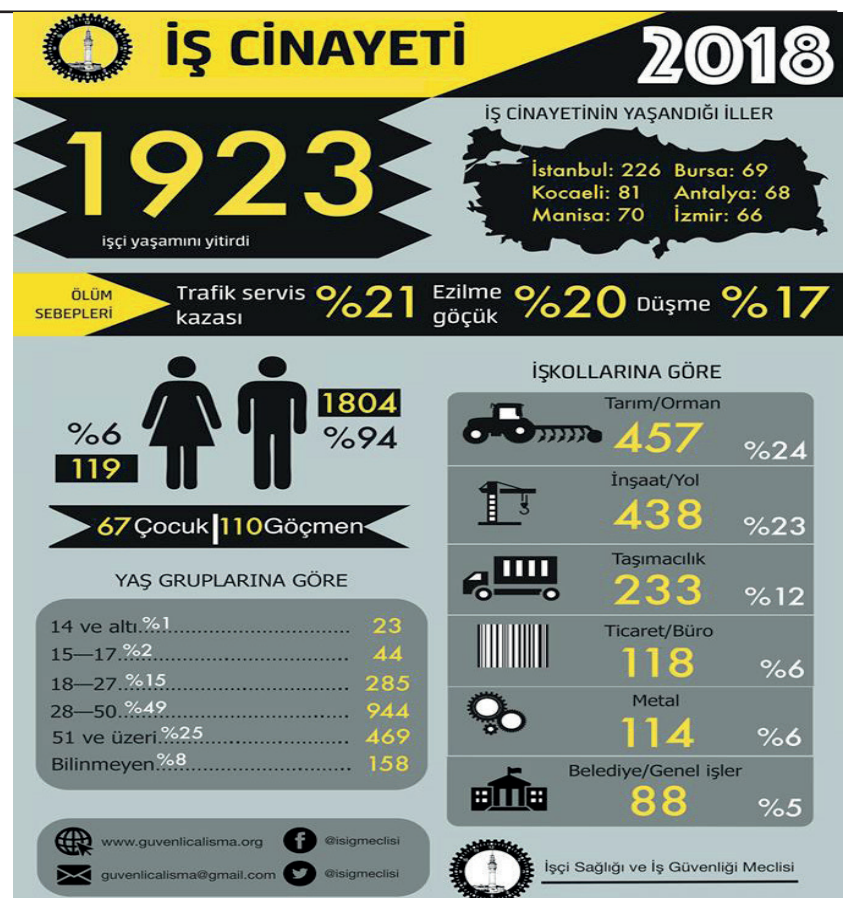
İnşaat sektörü daha önceki yıllarda iş cinayetlerinde birinci sıradayken ikinci sıraya düşmüş durumda. Bunun sebebi tabii iş güvenliği önlemlerinin artırılması ve çalışma koşullarının iyileştirilmesi değil. İnşaat sektöründeki kriz dolayısıyla inşaatlar durmuş ya da ciddi şekilde yavaşlamış durumda. En yüksek işsizlik oranları inşaat sektöründe yaşıyor. Ancak buna rağmen yine de inşaatlarda 438 işçi cinayete kurban gitmiş durumda.

Çocuk işçilerin ölümünde de

bir artış var. 2018 yılında 14 yaş ve altında 23 çocuk, 15-17 yaş arası 44 genç işçimiz iş cinayetine kurban gitti. Bu rakamlar 2016 ve 2017 yıllarına göre artış göstermekte.

En çok iş cinayeti yaşanan iller de yine ekonominin başını çeken İstanbul, Kocaeli, Manisa, Bursa, Antalya ve İzmir.

Tablo açık! İşçi sınıfı ölümüne çalışıyor. Patronlar kasalarını doldurmak için canlara kıymaya, iktidar da seri cinayetleri seyretmeye devam ediyor.

Devrimci İşçi Partisi Bildirisi

Boykot! Sine-i millet! Zincirsiz Kurucu Meclis!

YSK'nın AKP ve MHP'nin talebiyle İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçimlerini iptal etmesi, istibdadın halk iradesini zincire vurmasının son ve en çarpıcı örneği oldu. YSK'nın aldığı karar seçim hukukuna olduğu kadar kendi içtihatlarına hatta doğrudan 31 Mart seçimleri için almış olduğu emsal kararlara dahi aykırıdır. Ancak alınan kararın hukuki olduğunu düşünmek için hiçbir neden yoktur. Seçimlerle ilgili nihai karar mercii olan YSK'nın mühürsüz oy skandalına imza atan üyelerinin görev süresi tam 31 Mart seçimleri öncesi anayasaya aykırı biçimde uzatıldığından zaten seçimin güvenilirliği baştan ayaklar altına alınmıştır. Bu gerçeklik, Devrimci İşçi Partisi olarak belediye seçimlerinde aldığımız boykot tutumunun önemli gerekçelerinden biriydi.

Sadece bu da değil. 31 Mart seçimlerine gelene kadar yaşadığımız süreç son derece önemlidir. 7 Haziran'dan sonra bombaların gölgesinde yapılan 1 Kasım seçimleri (2015), OHAL koşullarında atı alanın Üsküdar'ı geçtiği mühürsüz 16 Nisan referandumu (2017), seçim kanununun OHAL KHK'ları ile iktidar lehine düzenlendiği, baskın ve baskı altındaki 24 Haziran seçimleri (2018) bir süreklilik içinde istibdadın inşasında rol oynamıştır. İstibdad cephesi halk nezdinde meşruiyet kazanamamış olan bu seçimlerden her defasında düzen partilerinin fiili onayı ile çıkmıştır. Tüm bu silsilenin sonunda bir kez daha

tüm partileri yerel seçim arenasına getirerek onlara istibdadın muhalefeti rolünü biçmiştir. Devrimci İşçi Partisi boykot diyerek bu rolü kabul etmemiş, istibdadın olağanlaştırılmış sopalı seçimlerle meşruiyet elde etme çabasına karşı çıkmıştır. İşçi sınıfını ve emekçileri, bu temelde sermayeden, emperyalizmden ve istibdattan bağımsız bir siyasette, ekmeğe hürriyet kavgasında seferber etmeye yönelmiştir.

İstanbul Büyükşehir Belediyesi seçiminin iptal edilmesine ve yenilenmesine varan sürecin gelişimi bu tutumun ne kadar doğru olduğunu göstermiştir. İstibdad cephesi bir anda düzen muhalefeti Türkiye'deki seçimlerin ne kadar güvenli olduğunu savunur duruma düşmüştür. Seçimin en güvenilir kurum olan ancak aynı zamanda nihai karar mercii olan YSK için, İmamoğlu sürekli olarak ne kadar güven duyduğunu söyleyip durmuştur. Bu tutumlar istibdadın kendini meşrulaştırma gayretlerine destek olduğu gibi YSK'nın istibdad cephesinin telkin ve yönlendirmeleri doğrultusunda seçimleri iptal etmesinin yolunu açmıştır.

Seçimler abluka altında yapılmıştır

Perşembenin gelişi çarşambadan belli olmuştur. Tüm seçim süreci daha önceki seçimlerde olduğu gibi tek yanlı propagandaya izin veren bir baskı ortamında gerçekleşmiştir. Seçim günü bu baskı or-

tamı siyasi cinayet boyutuna kadar varmıştır. Daha önce olduğu gibi bu seçimlerde de Kürt illerindeki baskı çok daha yoğun olmuştur. Seçim sonuçlarının açıklanmasının ardından YSK; Diyarbakır'da, Van'da, Mardin'de bizzat aday olmalarına cevaz verdiği KHK'lı belediye başkanlarının mazbatalarını iptal ettiğinde zaten hukuku hatta bizzat kendi kararlarını bile iktidarın siyasi doğrultusunda hiçe sayacağını göstermiştir. Daha sonra AKP ve MHP devletin tüm olanaklarını kullanarak İstanbul seçimlerine ilişkin tam bir abluka başlatmıştır. Büyükçekmece'den başlayarak polis ve savcılar AKP lehine devreye girmiş, son olarak YSK kararının hemen öncesinde birçok ilçede kamu görevlisi olmadığı söylenen sandık kurulu üyelerine ilişkin yapılan operasyonlar YSK'ya gerekli mesajı iletmıştır.

Savcıların ve polislerin seçimlere müdahalesi meşru görülmez. Eğer konu, görevi suistimal ise seçim gecesi bir partinin manipülasyon aygıtı işlevi gören Anadolu Ajansı yöneticilerinin savcılıkta ifadeye çağrılmadığı bir yerde bu operasyonların ve baskıların adaleti sağlamaya yönelik olduğunu kimse söyleyemez. Kaldı ki geçtiğimiz seçimlerde çok daha büyük yolsuzluk iddiaları ortadayken aynı savcılar ve polisler muhalefetin şikayetleri doğrultusunda harekete geçmemiş, bunun yerine şikayet edenleri susturmaya yönelik davranmışlardır.

YSK tehdit edilmiştir

YSK, kritik kararını vermeden hemen önce bizzat devletin yetkili kişisi olan Erdoğan tarafından tehdit edilmiştir. Erdoğan alenen YSK'nın aklanması için seçimleri iptal etmesi gerektiğini söylemiştir. Muhalefetin de tersi yönde değerlendirmeleri olmuştur. Ancak kendi aleyhinde karar veren hâkimleri görevden almak, sürmek, FETÖ'cü ilan edip hapse tıkmak kudreti sadece iktidarın

elinde vardır. Bu gücü defalarca kullanmıştır. YSK üyeleri seçimleri iptal etmezse şaibe altında kalacağı ve iktidarın şu ya da bu biçimde yaptırımlarına maruz kalacağı korkusuyla karar vermiştir. Zaten YSK Başkanı'nın, cemaatin yargıdaki karargâhı olarak ün salan Türkiye Adalet Akademisi yönetim kurulu üyeliği geçmişi nedeniyle iktidarın rehinesi konumunda olduğu biliniyordu.

"MİT, Emniyet, İçişleri ve Adalet Bakanlığı"

Devlet Bahçeli YSK'nın hangi doğrultuda ve hangi etkiler altında karar vereceğini çok önceden şu sözlerle söylemiştir: "YSK bu ağır yükün altından nasıl kalkacaktır? İçişleri ve Adalet Bakanlığıyla, MİT ve emniyet olağanüstü itiraz sürecinin isabetli bir sonuç vermesine katkı sunacak mıdır?" Şimdi iradesi gasp edilen halkın hesap sormak hakkıdır! Bu hukuk dışı kararın alınmasında seçimlere en ufak müdahalesi dahi gayrimeşru olan İçişleri ve Adalet Bakanlığı ile MİT ve emniyetin katkısı ne olmuştur?

Kılıçdaroğlu ve İmamoğlu: Bu tablo sizin de eseriniz!

Elbette ki bu tablonun oluşmasında seçim kampanyasına Erdoğan'ın makamında başlayan, Erdoğan'la iyi bir ikili olacağını vadeden, YSK'ya güvenim sonsuz diyen CHP'li müteahhit İmamoğlu'nun ve 2017 referandumunda mühürsüz oylardan başlamak üzere her türlü adletsizliği sineye çekerek istibdadın inşasına yol veren Kemal Kılıçdaroğlu'nun, onunla aynı yolu yürüten burjuva siyasetçilerinin vebali büyüktür. Suratlarına yedikleri yumruk bile bu düzene bağlılıklarını kopartmamaktadır. YSK'nın kararını verdiği günün sabahında Ekrem İmamoğlu'nu ziyaret eden Ömer Koç'un zamanlaması manidardır. Türkiye burjuvazisinin kodamanları CHP'ye ve adayına düzen partisi olduğunu

hatırlatmıştır.

Halkın iradesi üzerindeki zincirleri kırmak için!

Gelinen yerde bir kez daha istibdadın seçimleri halk nezdinde meşruiyet kazanamadığı, istibdadın ekonomik ve siyasi krizler içinde ne kadar büyük zaafılar içinde olduğu görülmektedir. Yeniden ve yeniden aynı hatalara düşme lüksümüz yoktur. Türkiye'nin istibdadın zincirlerinden kurtulması için İstanbul'da yeni bir seçim sürecine değil, tüm Türkiye çapında emekçi halkın hürriyet seferberliğine ihtiyacı vardır.

31 Mart seçimlerinden önce alınması gereken boykot tutumu YSK'nın seçimleri iptal ettiği 6 Mayıs gecesi itibarıyla bir zorunluluğa dönüşmüştür. YSK'nın belirlediği 23 Haziran tarihine kadar normal bir seçim süreci yaşanacağını düşünen, hem kendini hem de halkı kandırır. 7 Haziran ile 1 Kasım arasında sahneye konan oyunun ikinci perdesi açılmaktadır. Şimdi sadece boykot yetmez. Zincire vurulmuş mecliste halkın istibdada karşı hürriyet çığılığına biraz olsun kulak verecek her bir milletvekilinin yapması gereken derhal sine-i millete dönmektir. Türkiye'nin önündeki gündem ne İstanbul'dur ne de erken seçimdir! Emekçi halkın iradesinin ve umudunun yeniden sopalı seçimlerle örülenmesine artık son verilmelidir.

Halkı istibdada ezdirmeyelim, İstanbul seçimini boykot edelim. Meclis boşalsın. Sadece İstanbul değil, tüm Türkiye istibdada karşı seferber olmalıdır. Bunun için işçi sınıfına ve emekçi halka dayanan bağımsız ve birleşik bir cephenin inşası elzemdir. Türkiye'nin geleceği mücadele meydanlarında belirlenecektir. Ancak bu mücadele meydanlarında elde edilen başarıların sonucunda yapılacak yasaksız, barajsız, zincirsiz bir Kurucu Meclis için seçimler emekçi halkın hürriyet isteğine karşılık verebilir!

S-400 almadan önce NATO'dan çık! İncirlik'i, Kürecik'i kapat!

ABD ve Türkiye arasında S-400 gerilimi sürüyor. ABD, Türkiye'nin Rusya'dan S-400 hava savunma füzelerini almasını engellemek istiyor. Çünkü Türkiye'deki iktidar Rusya ile ilişkilerini geliştirerek ABD'nin baskı ve yönlendirmelerine karşı bir manevra alanı kazanıyor. ABD ise bunu istemiyor. Ayrıca ABD, yeni ticari savaş uçağı projesi olan ve Türkiye'nin de üretiminde rol aldığı F-35'lerin askeri sırlarının Rusya'ya geçmesinden endişe duyuyor. Nihayet Türkiye semalarında ve çevresinde Amerikan-İsrail uçak ve füzelerini vurabilecek yeni sistemlerin kurulmasını, çıkarlarına karşı görüyor. Amerika kendi çıkarlarını doğrultusunda net bir tutum alıyor. Erdoğan ve iktidarını

S-400'lerden vazgeçirmek için ekonomik ve siyasi baskı uygulanıyor. Öte yandan Erdoğan ve sivil-asker müttefiklerinde ise aynı netlik ve tutarlılık yok. Amerikan emperyalizminden ve NATO'dan kopmayı tasavvur bile etmiyorlar. İsrail'le ilişkileri kesmeye asla yanaşmıyorlar. Ama tipik bir şark kurnazlığı ile S-400'leri ABD'yle pazarlık yapmak için kullanıyorlar. Yeterince yüksek bir siyasi ya da ekonomik getiri karşılığında, daha önce Çin füzelerinde olduğu gibi S-400'lerin de kaporasını yakmaları şaşırtıcı olmaz.

Erdoğan ve Amerikan liyakat madalyalı Savunma Bakanı Hulusi Akar'ın yönettiği ordu, ABD'yi bir güvenlik tehdidi olarak değerlendirmiyor. Öyle olsaydı S-400 almadan önce

NATO'dan çıkmayı ve İncirlik başta olmak üzere üsleri kapatmayı gündeme alırlardı. Ekonomik olarak emperyalizme bağımlılığa son vermek için adımlar atarlardı. Çünkü Türkiye'ye emperyalist tehdit, sınır dışından ya da semadan gelmiyor. Doğrudan içimizde, sadece İncirlik'te ya da Kürecik'te değil aynı zamanda Ankara'dalar. En önemlisi de Amerikan tekelleri dört bir yanı sarmış, dolar ise ekonominin en küçük hücrelerine kadar nüfuz etmiş durumda.

Evet S-400'ler Amerikan patriotlarından daha iyi. Ayrıca Türkiye'de Amerikan ve İsrail uçaklarını vuracak füzelerin olması hiç de fena olmazdı. Ancak gerçek Amerikan tehdidi füzeyle durdurulamaz. Her şeyden

önce füzeyi kullanmak için siyasi irade gerekir! Türkiye'nin boynundaki emperyalist zinciri NATO'dan çıkararak ve üsleri kapatarak kırabiliriz. Bunun için emekçi halka dayanan tutarlı ve kararlı bir anti-emperyalist politika lazım. Bu politikanın zerresi

mevcut iktidarda yoktur! ABD, Türkiye'deki iktidarın bu kaypak politikasının farkında. Yani Erdoğan'ın elini görüyor ve blöf yaptığının farkında. Dolayısıyla ABD anlaşmaya yanaşmıyor kendi çıkarlarını dayatıyor. Bedelini de emekçi halklar ödüyor.

DİP 1 Mayıs'ta işçi sınıfına ekme istibdada karşı birli

DİP İstanbul 1 Mayıs'ında on binlerle haykırdı: İşçiler ekonomik krize, istibdada, emperyalizme karşı birleşin!

İstanbul'da on binlerce işçi ve emekçi Bakırköy Halk Pazarı'ndaki mitinge katıldı. Ekonominin çöktüğü, patronların işçi sınıfının kazanılmış haklarına göz diktiği, emperyalist boyunduruğun arttığı bu dönemde Devrimci İşçi Partisi ekme ve hürriyet şiarıyla, işçi sınıfının taleplerini yükseltmek için

alandaydı. İstanbul 1 Mayıs'ına DİP coşkulu bir kortejle Marmara Forum önünden yürüyerek katıldı.

Saat 11:30'dan itibaren buluşma noktası olan Marmara Forum önünde halaylarla, sloganlarla, ajitasyonlarla beklemeye başlayan DİP korteji, yürüyüş boyunca ekonomik

krize, sermayeye, istibdada ve emperyalizme karşı sınıf siyasetini yükseltti. Kendi yarattıkları krizin bedelini işçi sınıfına ödetmek isteyen patronları, rant kavgasını, seçimleri bırakıp işçi sınıfına saldırıda birleşen patron partilerini "Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!" diyerek uyardı.

İşçi sınıfının uluslararası birlik, dayanışma ve mücadele günü 1 Mayıs'ın haklarına göz diktiği, emperyalist boyunduruğun güçlendiği bu dönemde taleplerini yükseltmek için alanlardaydı.

DİP, kendi yarattıkları krizin bedelini işçi sınıfına ödetmek isteyen patronları "Kıdem tazminatına dokunmak genel grev sebebidir!" diyerek uyardı. Sloganlarıyla, pankartlarıyla kıdem tazminatının işçi sınıfının iş güvencesi anlamına geldiğinin ve işçi sınıfının iş güvencesine dokunanlara gereken cevabı

vereceğinin altını çizdi. "Krizin bedelini, krizi yaratana, patronlara ödetelim" dedi.

"İşsizede iş, herkese aş, emekçi halka hürriyet!" diyen DİP, işçi sınıfının ekonomik krizden çıkış programını ajitasyonlar ve sloganlarla miting meydanlarında anlattı. Hürriyetin ancak örgütlenen,

birleşen ve mücadele eden işçi sınıfının elleriyle kazanılacağını söyleyen DİP, Eskişehir'de 1 Mayıs'ın çiraklık mağdurlarına, emeklilere, kadrolu-taşeron, yarı-kadrolu işçilere karşı birleşmeye çağırarak Birleşik İşçi Cephesi

Ekmek ve hürriyet sloganları İzmir'de yankılandı

İzmir'de 1 Mayıs Gündoğdu Meydanı'nda kutlandı. Çağrıcı kurumların (DİSK, KESK, TMMOB, TTB) yanı sıra miting Türk-İş'in de katılımı ile gerçekleştirildi.

Devrimci İşçi Partisi saat 12:00'de Cumhuriyet Meydanı'nda toplandı.

"Ekmek ve Hürriyet için işçiler birleşin" ve "Türkiye NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıksın, İncirlik Kapatılsın" pankartıyla Gündoğdu Meydanı'na yürüdü.

Yürüyüş esnasında sıklıkla "İşçinin kıdemi genel

grev sebebi", "NATO'dan çıkılsın İncirlik kapatılsın", "Kahrolsun ABD emperyalizmi", "Kahrolsun istibdad, yaşasın hürriyet" sloganları atıldı. DİP korteji, "İşçiler birleşin ayrı gayrı yok" sloganı ile Gündoğdu Meydanı'na girdi.

Eskişehir'de coşkulu 1 Mayıs mitingi

Eskişehir'de 1 Mayıs mitingi Odunpazarı Meydanı'nda düzenlendi. Sendikalar ve siyasi partiler saat 10:30'da Atatürk Bulvarı'nda buluştu.

Devrimci İşçi Partisi olarak biz de "Ekmek ve Hürriyet için işçiler birleşin!" ve

"Türkiye Nato'dan ve Gümrük Birliği'nden çıksın! İncirlik kapatılsın!" yazılı pankartlarla alanda yerimizi aldık. 1 Mayıs'tan günler önce tekrar gündeme oturan kıdem tazminatı gaspının, işçi ve emekçiler için genel grev sebebi olduğunu sık sık sloganlarımız

la vurguladık. Bugün ekme ve hürriyet mücadelesinin birleştiğini, 1 Mayıs meydanının ekme ve hürriyet mücadelesinin meydanı olduğunu vurguladık ve haykırdık: "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet!"

Ekmek ve hürriyet mücadelesi için eşme çağrısı yaptı!

Binlerce emekçi Ankara'da Tandoğan Meydanı'nda buluştu

Mayıs'ta, ekonominin çöktüğü, patronların işçi sınıfının kazanılmış haklarında emelde Devrimci İşçi Partisi, ekmek ve hürriyet şiarıyla işçi sınıfının

dele eden bir işçi geleceğinin al- Y'T'lileri, staj ve rını, kamu emek- i, işsizleri, sendi- navi-beyaz yakalı, verli-göçmen işçi- ğirdi. İşçi sınıfını esi'nde örgütlen-

meye davet etti.

Emperyalizme ve Siyonizme karşı mücadele perspektifini alana yansıtan DİP, "Türkiye NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden çıksın, İncirlik üssü kapatılsın!" diyerek emekçi halkın boynundaki emperyalist zincirlere karşı işçi sınıfının taleplerini haykırdı. Venezuela'da

bir gün önce gerçekleşen darbe girişimini alanda kınayan DİP, Venezuela halkıyla dayanışmayı 1 Mayıs meydanında yükseltti. Başka bir halkı ezen halkların özgür olamayacağını söyleyen DİP, "Kürtlerle barış, ABD'yle savaş!" sloganını da yükseltti. İşçilerin birliğine ve halkların kardeşliğine vurgu yaptı.

Ankara'da 1 Mayıs mitingi Tandoğan Meydanı'nda yapıldı. Saat 11:00'de Atatürk Kültür Merkezi önünde toplanan binlerce emekçi Tandoğan Meydanı'na yürüdü.

Devrimci İşçi Partisi olarak biz de "Ekmek ve Hürriyet için İşçiler Birleşin" ve "Türkiye

NATO'dan ve Gümrük Birliği'nden Çıksın İncirlik Kapatılsın" pankartlarımızla yürüyüş kolunda yerimizi aldık. Yürüyüş boyunca işçi sınıfının başta kıdem tazminatı olmak üzere haklarına yapılan saldırılara ve krizin faturasının emekçi halka ödetilmesine karşı

sloganlarımızı haykırdık. AKP'yi devirecek ve istibdad rejimini yıkacak esas gücün işçi sınıfı olduğu bilinciyle yürüyüş boyunca DİP kortejinden pek çok kez "Kahrolsun istibdad yaşasın hürriyet" ve "Hürriyet devrimci işçilerle gelecek" sloganları yükseldi.

İstanbul İkitelli 1 Mayıs etkinliği

İstanbul 1 Mayıs kahvaltısı

İstanbul 1 Mayıs çalışmaları

İzmir 1 Mayıs çalışmaları

1 Mayıs için afiş çalışmaları

Ankara 1 Mayıs etkinliği

Fabrikalarda 1 Mayıs çalışmaları

Üniversitelerde 1 Mayıs çalışmaları

Devrimci İşçi Partisi 1 Mayıs öncesinde meydanlarda, fabrika önlerinde, mahallelerde, üniversite kampüslerinde kısacası işçi sınıfının ve emekçi halkın olduğu her yerde yoğun bir faaliyet gösterdi. Bildiri dağıtımları, gazete satışları, afiş çalışmaları ile krizin bedelini patronlara ödetmek, kıdem tazminatını savunmak, emperyalizme ve istibdada karşı ekmek ve hürriyet mücadelesini büyütmek için işçi sınıfını, emekçi halkı ve gençliği 1 Mayıs'a çağırdı.

Sungur Savran

"Türkiye ittifakı"ndaki "Türkiye" kim?

Tayyip Erdoğan 19 Nisan'da "kızgın demiri soğutma" açıklamasını yaptığında aynı zamanda bir "Türkiye ittifakı" kurulması gerektiğini söyledi. O günden bu yana bütün aklı eveller bu meseleyi tartışıyor, umut içinde buna sarılıyor.

Erdoğan kendisi o günden bu yana bu önerisini yumuşatmak için çeşitli açıklamalar yapmak zorunda kaldı. Çünkü o konuşur konuşmaz Devlet Bahçeli şöyle dedi: "Mutabakatın adresi zillet değil, cumhurdur. Başka ittifak arayışlarına gerek yoktur." Böylece Bahçeli'nin "Türkiye ittifakı"nı, Millet İttifakı ("zillet") yönünde bir adım olarak algıladığı ortaya çıktı. Bunun üzerine Erdoğan hem 26 Nisan'da, hem de 2 Mayıs'ta "Türkiye ittifakı"nın Cumhurbaşkanlığı'na alternatif olmadığını açıklamak zorunda kaldı. Ardından CHP'nin 15 Temmuz'da Yenikapı'ya gelip sonra kendilerinden uzaklaşmasına da ağır ifadelerle yüklendi.

Erdoğan'ın Çubuk'ta 21 Nisan'da, yani kendisinin "Türkiye ittifakı" açılımından sonra gerçekleşen saldırı için iki gün açıklama yapmadığı, yaptığında da "geçmiş olsun" bile demediği, Anayasa Mahkemesi töreninde elini sıkıdığı Kılıçdaroğlu'na tek kelime ile bile hitap etmediği de bir kenara yazılmalı.

Ne oluyor? Erdoğan neden bir yandan "Türkiye ittifakı" diyor, bir yandan da bununla hiç tutarlı olmayan şeyler yapıyor? Aklı eveller şürekâsı "Türkiye ittifakı"na umutla sarılmak istiyor, ama bu sorulara cevap veren yok.

Sorunun temel cevabı şu: Erdoğan seçimlerden öylesine zayıf çıktı ki, tam bir "yukarı tükürsen bıyık, aşağı tükürsen sakal" durumu ile karşılaştı. Özetle şöyle söylenebilir: Seçim, işçi emekçi halkın gelişkin bölgelerde ekonomik krizin etkisi altında AKP'yi terk etmekte olduğunu gösterdi. Oysa kriz asıl şimdi derinleşecek. Yani halk içindeki tepki artacak. Tam da bu sırada Gül ile Babacan, bir de anlaşılıyor ki kendi başına Davutoğlu, parti kurmaya girişiyor. TUSİAD-MÜSİAD-TOBB ise koro halinde "yapısal reformlar" diyor. Burjuvazinin bu isteğini yerine getiremezse, dünya çapında prestiji büyük Gül ile Türkiye burjuvazisinin gözünde mükemmel bir ekonomi bakanı olan Babacan karşısında zayıf düşecek. Yaparsa işçi sınıfı ayağa kalkabilir. Her iki nedenle kendini sağlama almak istiyor. Bunun için de yanına CHP'yi almak istiyor. Ki CHP'yi Gül-Babacan almasın.

Taktik, 15 Temmuz 2016 başarısız darbesi sonrası, hatta 7 Haziran'da AKP'nin meclis çoğunluğunu yitirdiği seçimler sonrası uygulanan taktikle aynı. Üç aşamalı: Önce "istikrar", "milli birlik", "ittifak" önerisiyle AKP'nin zayıf düştüğü dönem kazasız belasız atlatılacak. Sonra CHP'yi yanında tutabileceği süre boyunca tutarak yapmak istediklerini yapacak. (Bunun en iyi örneği elbette CHP'nin de oylarıyla anayasa değişikliği yapılarak HDP milletvekillerinin dokunulmazlığını kaldırmak, ardından onları tutuklatmak oldu.) En sonunda, kendisi güçlendikten sonra, o ana kadar yararlandığı CHP'yi bile "terör işbirlikçisi" ilan etmek gelecektir yine!

Taktiği, Erdoğan ve AKP'yi buraya kadar taşıyan Bahçeli bozunca ortaya sakal-bıyık meselesi çıkıyor. Bahçeli CHP'yi başka koşullarda reddetmeyebilir, ama şimdi Erdoğan'ı rehine almış gibi olduğu için o gücünü yitirmek istemiyor.

Çubuk olayının önceden tertip edilmiş olduğuna ilişkin ciddi veriler var. 19 Nisan'da "Türkiye ittifakı" açıklaması, 21 Nisan'da Çubuk. Kim tertip etmiş olabilir? Kendi İçişleri Bakanı Süleyman Soylu ilk gün "örgütlü" olmadığını açıklarken Erdoğan iki gün ne düşündü de açıklama yapmadı? Bunlar cevap bekleyen sorular.

CHP'ye gelince. İnsan bir savaş hilesine bir kanar, iki kanar, ama üçüncüsünde? Çekirge için bile ne demişler? Ama CHP kanmak zorunda efendim. Çünkü yukarıda anlatıldığı gibi, "Türkiye ittifakı" asıl sınıflar mücadelesiyle ilgili. Berat Albayrak'ın "dengeleme" söylemine bakmayın. Türkiye çok ağır bir krize doğru hızla seyrediyor. Dış denge krizi üretim krizi haline geldi, şimdi üretim krizi dev bir banka çöküşü tehdidi yaratıyor. Burjuvazi "işçi sınıfına yüklen, kidedi kaldırı, BES'i zorunlu hale getir, her cepheden saldır, bütün kaynakları bize hasret" diyor koro halinde. Seçim yenilgisinden sonra Erdoğan korkuyor, ya erken seçim olur da işçi sınıfından destek alan CHP bir de Gül'ü yanına çekerse? İşte onun için CHP'yi yanına çekip işçi sınıfına saldırısına ortak etmek istiyor. CHP bu görevden uzak durursa TUSİAD'a nasıl yaranacak? Yani "Türkiye ittifakı", şayet kurulabilirse, burjuvazinin birleşik cephesi olacak.

Çaresi? Birleşik İşçi Cephesi!

4 Mayıs 2019

ABD-İsrail eksenini İran'ı kuşatıyor: Bu abluka dağıtılmalı!

ABD Başkanı Trump, İran'a yönelik yaptırımları arttırarak, nükleer anlaşmadan çekilerek, İran Devrim Muhafızları'nı terör örgütü ilan ederek, siyasi, ekonomik ve askeri ablukayı sıkılaştırıyor. Bir yandan da Ortadoğu'daki rejimleri "Yüzyılın Anlaşması" kod adıyla anılan emperyalist-Siyonist saldırı planına angaje etmeye çalışıyor. Bu saldırı planı İsrail'in direnişini ezerek Filistin üzerinde tam kontrolünün sağlanmasını, böylece Siyonist bekçi köpeğinin Ortadoğu üzerine salınmasını, İran'ın kuşatılmasını ve her türlü askeri, ekonomik ve siyasi zor yönetimeyle diz çöktürülmesini içeriyor.

Amerikan planının sopası İsrail, kasası Suud, siyasi merkezi Mısır

Planın sopası İsrail, kasası ise Suudi Arabistan! İsrail Filistin'e bomba yağdırırken ve halkı işkenceden geçirirken, Suudi Arabistan'ın katil Prensi Muhammed bin Selman, El Fetih lideri Mahmut Abbas'a teslim olması için 10 milyar dolar öneriyor. Yüzyılın saldırı planı için ABD,

bugüne kadar kendisiyle iş birliği içinde olmuş tüm rejimleri hizaya sokmaya çalışıyor. MESA adlı Arap NATO'su girişimi bu doğrultuda Suudi Arabistan ve Mısır'la birlikte Birleşik Arap Emirlikleri, Kuveyt, Bahreyn, Katar, Umman ve Ürdün'ü bir araya getirmişti. Mısır bu eksenin siyasi ağırlık merkezini oluşturuyor. Ancak Mısır'la ilgili olarak Trump'ın işi tamamen de yolunda gitmedi. Mısır diktatörü Sisi, son olarak ABD ziyaretinde Trump'a dönüp, Müslüman Kardeşler örgütünün kendisi için İran'dan daha büyük tehdit olduğunu söyleyerek Arap NATO'sundan çekileceğini söyledi. Bunun üzerine Trump, Mısır'ı kaybetmemek amacıyla Müslüman Kardeşleri terör örgütleri listesine almak için harekete geçti. Bu hamlenin önce Katar'ı daha sonra da Müslüman Kardeşler'in Rabia'sını kendi siyasi sembolü yapacak kadar ona yakın olan Erdoğan'ı sıkıştıracağı açık.

ABD'nin havucuna da sopasına da hayır!

Önümüzdeki dönem

ABD'nin olduğu yer kimse için "güvenli bölge" olamaz!

Trump, Suriye'den askerlerini çekeceğini açıkladığı günden beri Türkiye, ABD'nin boşalttığı alan için ihaleye girmiş durumda. Fırat'ın doğusunda güvenli bölge dedikleri, bizim en başından beri söylediğimiz gibi Suriye'deki NATO koridorunun İdlib ve Afrin'den Irak sınırına kadar uzatılmasından başka bir şey değil. Fırat'ın doğusunu (batısında da köprü başı olarak Mınbiç'i) kontrol altında tutan PYD-YPG (ve çatı örgütü Suriye Demokratik Güçleri-SDG), söylendiği gibi bir terör tehdidinden ziyade emperyalist ihalede bir rakip olarak görülüyor. Tabii ki halka böyle anlatılmıyor. "Beka sorunu", "terör", "güvenlik" kelimeleri havada uçuşuyor. Hep böyle olmuştur zaten. Ancak sahadaki durumun farklı olduğunu yine Türkiye'yi yönetenlerden değil, Amerika'dan öğrendik. ABD Savunma Bakan Yardımcısı Charles Summers, bir basın toplantısında "Suriye'nin kuzeyinde Türkiye kontrolünde bir güvenli bölge kurulacak mı" sorusuna "Suriye Demokratik Güçleri

(SDG) ile Türkiye arasında birçok meşru konuda doğrudan görüşmelerin devam ettiğini" söyleyerek yanıt verdi ve ekledi: "Müttefikimiz Türkler ve ortağımız SDG arasında süren görüşmelerle alakalı yorum yapamam." Bu sözler CHP'li milletvekili Ahmet Ünal Çeviköz tarafından bir soru önergesi ile meclise taşındı ama iktidar cephesinden bir yanıt yok! Öyle değil mi ya! İhaleleri tek başına alacak kadar paranız yoksa ya da ihale sahibinize nazımız yeterince geçmiyorsa o ihaleyi ortaklarla alırsınız. Halk, "terör", "beka sorunu" söylemleriyle

ABD'nin, Erdoğan'ı ve Katar'ı da İran kuşatmasına katmak hiç değilse tarafsızlaştırmak için yeni hamlelerine sahne olacak. Amerikan emperyalizmi duruma göre ya havuç ya da sopa kullanacak. Erdoğan ve asker müttefikleri için Kürt meselesi, Fırat'ın doğusu vb. sorun ve kriz başlıkları da bu bağlamda ya derinleşecek ya da Amerikan planına uyumlu şekilde bir istikamete girecektir.

Emperyalist-Siyonist abluka dağıtılmalı

Amerikan-İsrail planında Arap, Türk, Kürt ve Fars halkları için büyük kötülükler vardır. Bu plan bozulmalı, İran ablukasını dağıtılmalıdır. Tüm halkların çıkarına olan tek yol budur. Ancak bunun için gerici rejimlere, işbirlikçi yönetimlere ve onların temsil ettiği hâkim sınıflara güvenilemez. Emperyalizme ve Siyonizme karşı elbette ki İran'ı savunuruz. Ancak onun gerici rejimine ve liderliğine ilişkin yanılsamalar yaratmadan, onu siyaseten desteklemeden bunu yapacağız. Başta Filistin direnişi ve tüm ülkelerdeki emekçi halkların mücadelesi (İran dahil) tek gerçek dayanak noktamızdır. Ortadoğu'daki emekçi halkların ekmek ve hürriyet için mücadelesi özü itibarıyla anti-emperyalist ve anti-Siyonisttir. Bu öz açığa çıkarılmalı ve güçlendirilmelidir. Türkiye'de de iktidarın emperyalist ve Siyonist yanlısı pratiğinin teşhir edilmesi ve onun Amerikan-İsrail planına tehdit, şantaj ya da rüşvetle angaje edilmesine karşı mücadele etmek güncel görevimizdir.

Venezuela'da Amerikan askeri müdahalesine doğru

Tiuna kışlasında 4.500 asker Maduro ile birlikte sadakat yemini ediyor.

Venezuela'da 30 Nisan sabahı, kendini ülkenin başkanı ilan etmiş Amerikan kuklası Juan Guaido, birtakım subayları etrafına toplayarak televizyona çıktı, artık iktidarı ele geçirme mücadelesinin son evresine girildiğini açıkladı. Böylece Guaido, Ocak sonunda gerçekleştirdiği sivil darbeyi bir askeri darbe ile tamamlamaya çalışıyor. Bir yandan sanki ordu artık kendisini destekliyormuş gibi açıklama yaparken, bir yandan da halkı sokaklara çağırıyor. 1 Mayıs'ta hem onun taraftarları hem de ülkenin meşru başkanı Nicolas Maduro'yu destekleyen emekçi kitleler kalabalık biçimde toplandı. Bu arada Guaido'nun sokaklara çağırdığı halkı askeri olarak destekleyemediği, ordunun hâlâ Maduro'nun yanında olduğu ortaya çıktı. Yani üç beş askeri birlik kendi yanına geçince darbe yapmış pozuna girmişti Guaido. Buna rağmen 1 Mayıs akşamı halkı yeniden sokağa çağırdı. Ama Perşembe ve Cuma sokaklar bomboştu! Buna karşılık, Maduro 2 Mayıs Perşembe sabahı, Venezuela'nın en büyük kışlası olan Tiuna'da 4.500 subay ve askeri bir araya toplayarak büyük bir gövde gösterisi yaptı, onlarla birlikte sloganlar attı: "Sadakat daima, ihanet asla!"

Guaido'nun silahlı kuvvetleri Amerikan ordusu!

Peki, Guaido neden böyle bir blöfe girişti? Neden ordu Maduro'nun yanında olduğu halde bu yola çıktı? Çünkü onun silahlı kuvvetleri Venezuela ordusu değil! O, aile yakını mahalle kabadayısına güvenen

yaeni yetme belalı gibi dikleniyor, çünkü arkasında koskoca ABD var. ABD Dışişleri Bakanı Mike Pompeo ve Trump'ın Güvenlik Başdanışmanı John Bolton, ilk gün Guaido bazı subaylarla boy gösterir göstermez operasyonu desteklediklerini açıkladılar. Bundan daha vahimi, Mike Pompeo 2 Mayıs günü ABD'nin gerekirse askeri olarak müdahale edeceğini söyledi.

ABD'nin asıl planı bu. Venezuela ordusunun kolay kolay Maduro'yu terk etmeyeceğini biliyor. Etmez zira şimdi hayatta olmayan eski başkan Chavez'in kurduğu, Maduro'nun da sürdürdüğü rejim kişisel bir rejim değil. İçinde subay kadrosunun da bulunduğu bir toplumsal güçler blokunun iktidar aracı. Yani ordunun büyük çoğunluğu Maduro kadar rejimin sahibi. Bu, subay kadrosunun bir bölümünün ABD'nin önerebileceği rüşvetin çekiciliğine kapılmayacağı anlamına gelmez. Ama olağan durumda sosyo-ekonomik hayattan uzak bir ordudan farklı olarak, Venezuela ordusunun rejimle çok güçlü ekonomik bağları var. O yüzden ABD rüşvetinin çok yüksek, karşı tarafa geçmemenin bedelinin ağır olması gerekiyor.

Trump: "Neden ABD ülkeyi düpedüz işgal etmesin?"

O yüzdendir ki Trump başa gelir gelmez, daha 2017 yılında, OAS (Güney ve Kuzey Amerika devletlerini bir araya getiren gerici örgüt) bünyesindeki müttefiklerine Venezuela "sorunu"nun çözümünü için şu soruyu sormuştu: "Neden ABD ülkeyi düpedüz işgal etmesin?" Niyet açıktı. Ama Latin Amerika ülkeleri buna onay ver-

mediler. Böyle bir şeyin kıtayı yangın yerine çevirebileceğini biliyorlardı çünkü.

Ancak, bu yılın başında Latin ülkelerinin ekonomik ve politik bakımdan en güçlüsü olan Brezilya'nın başına faşist bir politikacı gelince, denge değişti. Bu yeni durum (Gerçek gazetesinin Bolsonaro seçilir seçilmez derhal işaret ettiği gibi) ABD'nin Venezuela'ya askeri müdahalesini kolaylaştırdı. Nitekim Guaido, Ocak ayında sözde başkanlığını ilan etmeden önce, Bolsonaro görevi devraldıktan sonra, ABD, Brezilya ve (Venezuela'nın kapı komşusu, hükümeti son derece sağcı) Kolombiya'da görüşmeler yaptı.

Latin Amerika ülkeleri, ABD işgalinin hâlâ çok riskli olduğunu farkında ve henüz buna arka çıkmıyor. Ama ABD Guaido'nun bu hafta yaptığı türden provokasyonlarla kan dökülmesini, ekonominin her geçen gün kötüye gitmesini gerekçe olarak kullanabileceği bir anın geleceğini umuyor. Ayrıca Reuters'in 30 Nisan'da verdiği haberin hatırlattığı gibi, Blackwater türü, ilk kez Irak işgalinde yaygın olarak kullanılan "taşeron asker" (İngilizce "contractor") şirketleri aracılığıyla (açık ya da gizli) paralı askerler de kullanılabilir.

Guaido bu provokasyona girişti çünkü başlattığı hareket artık durgunluk evresine girmiş durumda. Ocak sonunda başkanlığını ilan etti. Şubat sonunda Kolombiya sınırına gelen sözde insani yardımı ülkeye sokmak için halkı çağırdı, başarısız oldu, bir konser düzenlediğiyle kaldı. Mart ayında kim bilir hangi provokasyonla Venezuela haftalar süren bir

elektrik kesintisiyle karanlıkta kaldı. Ama ordu ve halk bir türlü Guaido'nun yanına geçmiyor. Sadece ABD'nin değil, 54 ülkenin alçakça desteğini alan Guaido, buna rağmen ülke içinde artık eskiden bir yüz haline gelen bir Amerikalı ekonomi profesörü olan Jeffrey Sachs, ABD'nin Venezuela üzerindeki 2017'den beri uyguladığı ekonomik ambargonun ülkeye gıda maddesi ve ilaç ithalatını engelleyerek hastalık ve ölüm oranlarını arttırdığını, eldeki verilere göre bu dönemde 40 bin ilave ölümden söz edilebileceğini açıkladı. Tamamen düzenin adamı olan Sachs, ambargonun rejim değişikliğinden başka hedefi olmadığını da vurguluyor. Ayrıca ülkenin yaşadığı hiperenflasyonun (yıllık enflasyonun yüzde bir milyon olduğu söyleniyor) ve mal kıtlığının da

ABD ambargosu Venezuela'da 40 bin insanı öldürdü!

Tam bu sırada, neoliberal burjuva dünya düzeninin has bir adamı, Latin Amerika ve Doğu Avrupa halkları üzerinde "şok programları" uygulamış önde gelen bir Amerikalı ekonomi profesörü olan Jeffrey Sachs, ABD'nin Venezuela üzerindeki 2017'den beri uyguladığı ekonomik ambargonun ülkeye gıda maddesi ve ilaç ithalatını engelleyerek hastalık ve ölüm oranlarını arttırdığını, eldeki verilere göre bu dönemde 40 bin ilave ölümden söz edilebileceğini açıkladı. Tamamen düzenin adamı olan Sachs, ambargonun rejim değişikliğinden başka hedefi olmadığını da vurguluyor. Ayrıca ülkenin yaşadığı hiperenflasyonun (yıllık enflasyonun yüzde bir milyon olduğu söyleniyor) ve mal kıtlığının da

bu ambargonun sonucu olduğunu ifade ediyor.

Yani ABD'nin amacı hep söylendiği gibi Venezuela'daki "insani kriz"i çözmek değil. ABD emperyalizmi bunun nedenleri arasında yer alıyor. ABD aynen şimdi İran'da da olduğu gibi, Venezuela'yı ekonomik olarak boğma yoluyla zayıf düşürme sayesinde rejim değişikliğini hedefliyor.

Anlatılan bizim de hikâyemizdir

ABD Venezuela'da amacına ulaşırsa, modern tarihte az görülmüş bir gelişme yaşanacak. ABD sadece bir hükümeti devirmiş ya da bir rejimi değiştirmiş olmayacak, bir ülkeye gizli saklı olmadan başkan tayin etmiş olacak. Bu, içinde yaşamakta olduğumuz ağır ekonomik kriz ve politik çalkantı döneminde sadece Venezuela ya da Latin Amerika için değil, bütün dünya için çok tehlikeli bir gelişmedir. Burada başarı kazanırsa ABD'nin önü açılacaktır.

Öyleyse hepimiz, Chavezçiliğe ya da Maduro'ya eleştirilerimiz ne olursa olsun, bugün Venezuela'nın meşru hükümetinin ABD tarafından devrilmesine karşı tereddütsüz bir tutum almalıyız. Devrimci partiler için bunun yolu, sadece politik değil her türlü fiili yardımı da gündemine almaktır.

Devletlere gelince, onların da yapabilecekleri var elbette. AKP iktidarı güya Venezuela'dan yana politika izliyor. Ama Türkiye hâlâ ABD emperyalizminin uluslararası ordusu NATO'nun üyesidir ve bu İncirlik ve diğer üslerin Ortadoğu halklarına saldırı merkezleri olmasını sağlıyor. Destek NATO'dan çıkarak, üsleri kapatılarak verilir. Gerisi laf ü güzafıdır!

Dünya kazan devrim kepçe

Sudan ve Cezayir

Arap devrimi geri adım atmıyor!

Afrika'nın iki Arap ülkesinde, Cezayir'de ve Sudan'da, devrim en ufak bir geri adım atmadan karşısına dikilen engelleri aşmak için ataklarına devam ediyor. Cezayir'de Şubat ortalarında başlayan devrim üçüncü ayını doldurmaya ilerliyor. Her Cuma, bütün katmanlardan halk, her Salı ayrıca öğrenciler çok büyük kitler halinde, yüz binleriyle, milyonlarıyla rejime meydan okuyor.

Sudan'da isyan daha da erken başlamış, halk 19 Aralık'ta ilk kez sokağa çıkmıştı. Mayıs ortasında ise Sudan devrimi beşinci ayını dolduracak.

Sudan'da bir de Nisan başından beri, kitleler akılları durduracak bir direnç gösteriyor. 6 Nisan'da hareketin önderliği tarafından Genelkurmay'ın önünde bir işgal eylemi çağırısı yapılmıştı. Bu satırların yazıldığı anda bu

eylemin dördüncü haftası doldu. Sudan'ın devrimci halkı tam dört haftadır Genelkurmay'ın önündeki büyük meydanı yüz binleriyle, milyonlarıyla işgal etmiş durumda. Ve hareket her geçen gün daha çok güç kazanıyor. Başka eyaletlerden halk, gösterişli konvoylar halinde Genelkurmay önündeki eyleme binleriyle, on binleriyle katılmaya geliyor. Başka eyaletlerde de eylemler belirli mekânlarda devam ediyor.

Her iki ülkede de halk ilk zaferlerini elde etti. Nisan başında Cezayir'de aralıksız 20 yıl cumhurbaşkanlığı yapan Buteflika çekti gitti. Dolayısıyla, halkın en dolaysız talebi yerine gelmiş oldu. Aynı şekilde 10 Nisan'da halkın müthiş basıncı altında bütün güvenlik kuvvetlerinin temsilcileri Sudan'ın 30 yıllık diktatörü Ömer El Beşir'e görevden el çekti. Bunu bütün medya "darbe" olarak adlandırdı. Gerçek ise bunun (aynen 2011'de Tunus ve özellikle Mısır devrimlerinde olduğu gibi) bir darbe değil, devrimin basıncı altında ordunun uygulamaya koyduğu bir "düzenli geçiş" ope-

rasyonu olduğunu teşhis etti. Gelişmeler Gerçek'i bütünüyle haklı çıkarttı.

Bugün halk her iki ülkede de başında ordunun olduğu eski rejimin kendini yeni bir kılıfta ayakta tutmaya çalışmasına karşı daha da güçlü bir mücadele veriyor. Sudan'da hareketin yöneticisi komunda olan ittifak, Özgürlük ve Değişim Güçleri ve onun içindeki en önemli güç olan Sudan Meslek Birlikleri, El Beşir sonrasında kurulan Geçici Askeri Konsey'in (GAK) iktidarı sivil güçlere devretmesi için mücadele ediyor. Cezayir'de ise halk her hafta Cuma günü hiç eksilmeyen bir güçle Buteflika'nın çekilmesinden sonra öne çıkan ordu (güçlü isim Genelkurmay başkanı Ahmed Kayid Salih) ve hükümeti yönetimi halka devretmesi için zorluyor. Yani her iki ülkede de dava aynı. Eski rejimin, bir "düzenli geçiş" ile, bir lideri ve onun bazı adamlarını harcayarak ayakta kalma çabasına karşı iktidarı devrimci halk güçlerinin devralmasını sağlamak.

Her iki devrimin kaderi de bir ölçüde devrim cephesinin kendi

içinde işçi sınıfı güçlerinin önderliğe ne ölçüde talip olabileceği ile belirlenecek. Her iki tarafta da önderliğin burjuva ve küçük burjuva kanatları içinde uzlaşma eğilimleri görülüyor. Bu uzlaşma her iki ülkede de eski rejimin temsilcilerinin geçiş döneminde iktidarı paylaşması biçiminde kendini ortaya koyuyor. Özellikle muhalefet içinde emperyalizme daha yakın kanatlar "istikrar bozulmasın" ruh haliyle bu tür çözümlere boyun eğmeye hazır olduklarını açıkça belli ediyorlar.

Cezayir ve Sudan'da halk, ilk zaferini kazanmış olan devrimlerin sonuna kadar gidebilmesi için çığınca bir fedakârlıkla mücadele ediyor. Onlara destek vermek de başka ülkelerin işçi sınıfı militanları ve sosyalist hareket açısından bir zorunluluk.

Fransa

"Tartışma" bitti, kavgaya devam!

Sarı Yeleklilerin kitlesel eylemleri Fransız siyasetini altı aydır sarsmaya devam ederken patronların da Sarı Yeleklilere karşı geliştirdiği numaraların sonu gelmiyor, Fransız burjuvazisinde oyun bitmiyor!

Fransız ordusunun AB'den tescilli sivil Fransız demokrasisini Fransız emekçisinden korumak için Paris sokaklarına indiğini Gerçek gazetesi daha önce yazmıştı. Bu süreçte, Fransız patronlarının en uzun soluklu ve en önemsedikleri manevraları ise "Büyük Tartışma/Münazara" adını koydukları bir demokrasilik tiyatrosu olmuştu. Ocak ortasından Mart ortasına kadar sürmesi planlanan bu büyük ulusal tartışma sürecinin 16 Mart'ta Macron'un varılan sonuçları açıklaması ile bitmesi öngörülmüştü.

Bu manevrayla Fransız patronlarının gayesi asgari olarak Sarı Yeleklileri tartışma/diyalog yanlıları ile karşıtları olarak bölmek, daha ötesinde ise hareketin enerjisini belediye salonlarındaki tartışmalarda eritmektir. Topun tüfeğin karşısına dikilip "Macron istifa" sloganlarıyla ülkeyi inletmiş emekçilerin aradığı çözüm, Majesteleri I. Macron'un seslerini duyup birkaç minnet lütfetmişiymiş gibi davranan hükümetin ve patronların haddini bilmezliğini bir kenara bıraksak dahi, tartışma süreci adeta halkla dalga geçercesine örgütlendi. "Online dilekçeler" şeklinde fikir aktarılması teşvik edildikten sonra,

bunların çoğunun okunmadığının ortaya çıkması gibi birçok örneği burada sıralamak mümkün değil. Fakat devletin bu tartışma sürecini örgütlemekle görevlendirdiği CNDP (Kamusal Tartışma Ulusal Komisyonu) adlı kurum ve hükümet partisi LREM milletvekillerinin kurucuları arasında yer aldığı "Décider Ensemble" (Birlikte Karar Verelim) düşünce kuruluşu dahi tartışma sırasında hükümetin, tartışmanın bağımsız örgütlenmesi ve şeffaflık ilkelerini ihlal ettiğini belirtti. Nitekim, ilk günlerde tereddüt edenler olsa da, Sarı Yelekliler hızla bu tartışmayı bir tiyatro olarak reddetti ve sonuçların açıklanacağı gün örgütlenen "Sarı ultiatom" eylemi neticesinde sonuçların açıklanması bir aydan fazla ertelendi.

En sonunda 26 Nisan günü açıklanan sonuçlar ise evlere şenlik! Halkın sesine kulak veren Macron, Servet Vergisi'ni kaldırmaktaki is-

rarını sürdüreceğini, referandum düzenlenmesi için gereken imza sayısının azaltılacağını ve sadece zenginleri ilgilendiren bir verginin azaltılacağını açıkladı. En sonunda da Fransız halkının az çalıştığını belirtip daha fazla çalışmaları gerektiğini söylemeyi ihmal etmedi. Belli ki aylarca süren tartışmalarda Fransız halkı, hükümetine "biz daha çok çalışalım, para babaları daha az vergi ödesin" demiş!

Açıklamanın sonucu ise 27 Nisan günü gerçekleşen 24. hafta eylemlerinde görüldü. 60 bini aşkın insan sokağa çıkarak Macron'un açıklamalarını reddettiğini sokaklarda ilan etti. Yani Sarı Yelekliler sokakları terk etmiyor, Fransa'daki kardeş grubumuz ROR'un militanları ise Macron'un "daha çok çalışın" sözünü göz önünde bulundurarak, haddini bilmez patronların iktidarı devrilene kadar, daha çok çalışmak için kolları sıvıyor!

Avrupa'da faşizme dikkat!

2014 seçim sonuçları
Avrupa Parlamentosu'ndaki ilk kez dağılımı
Kilolu: 751

Mayıs ayının 23-26'sı arasında Avrupa Birliği'ne (AB) üye 28 ülkede Avrupa Parlamentosu seçimleri düzenleniyor. Eskiden büyük ölçüde göstermelik olan bu meclise şimdi AB'nin yürütmesi (hükümeti) işlevini gören Avrupa Komisyonu'nun başkanını seçme yetkisi tanınmış durumda. Burjuva medyasında "sağ popülist" olarak anılarak tehlikesi küçümsenen ön-faşist partiler bu seçimlere çok önem veriyor, hatta aralarından birini Avrupa Komisyonu Başkanı olarak seçtirmek için planlar yapıyorlar.

Ön-faşistlerin son yıllarda ülke seçimlerinde arda ardına elde ettiği başarılar, Britanya'da Brexit referandumunda Nigel Farage adlı politikacının önderliğindeki UKIP partisinin başarısı, iki ülkede (Avusturya ve İtalya) ön-faşist partilerin koalisyon ortağı olarak hükümete girmiş olması, Fransa'da ön-faşist adayın her üç seçmenden birinin oyunu aldığı seçimde başarısız addedilmesi,

bütün bunlar bu partilerin yükselişini yeterince ortaya koyuyor. Son haftalarda Finlandiya'da ön-faşist Hakiki Finler Partisi'nin daha on yıl önce ortada bile yokken seçimleri sosyal demokratlara sadece kıl payı kaptırması, ardından altı ay önce kimsenin adını duymamış olduğu Vox Partisi'nin yüzde 10 ile İspanya'da yaptığı büyük atılım, bu konuda en son uyarılar oldu.

Seçimlere, Brexit sürecinin (yani Britanya'nın AB'den ayrılmasının) tamamlanamaması dolayısıyla bu ülke de katılıyor. Son yapılan kamuoyu yoklamalarında Nigel Farage'ın "Brexit" adını taktığı yeni listesinin bütün partilerden daha çok oy alacağı görülüyor.

Avrupa Birliği faşizmin hızlı tırmanışına tanık oluyor. Türkiye'de MHP'nin (ve ondan ayrılan İyi Parti'nin) tuttuğu yer ve oynadığı rol, bizim de bu gelişmede istisna olmadığımızı ortaya koyuyor. Avrupa Palamentosu seçimlerini iyi izleyin! Faşizmle yurttan ve dünyada savaşmaya hazırlanın!

Avrupa seçimleri öncesinde Acil Avrupa-Akdeniz Buluşması: faşist tehlike, Avrupa Birliği'nin parçalanması ve sınıf mücadelesi

RedMed internet ağı ve Kristiyan Rakovskiy Balkan Sosyalist Merkezi'nin düzenlediği "Avrupa nereye gidiyor?" başlıklı Acil Avrupa Akdeniz Buluşması 4 Mayıs'ta Yunanistan'ın başkenti Atina'da gerçekleşti. Avrupa Birliği'nin krizinin derinleştiği bu dönemde, 23-26 Mayıs tarihlerinde gerçekleşecek Avrupa Parlamentosu seçimlerinin öncesinde gerçekleşen buluşmaya Devrimci İşçi Partisi'nin Yunanistan'daki kardeş partisi EEK (İşçilerin Devrimci Partisi) ev sahipliği yaptı.

Buluşmanın açılış konuşmasını Devrimci İşçi Partisi'nden bir yoldaşımız gerçekleştirdi. Yoldaşımız buluşmayı, Macaristan'dan Zimbabwe'ye, Haiti'den Irak'a ve İran'a ayaklanan emekçi halkları, Fransa'dan tüm Avrupa'yı sarsan Sarı Yeleklileri ve Sudan'da, Cezayir'de ilk zaferlerini kazanan devrimleri selamlayarak açtı. Fransa'da 6. ayını geride bırakan Sarı Yelekliler hareketinin Avrupa'nın tamamında sınıf bağımsızlığı temelli bir odak oluşturmanın gerekliliğini gösterdiğini, Avrupa seçimlerinin ancak böyle bir odağın inşasına katkıda bulunduğu zaman anlamlı olacağını vurguladı.

Türkiye'de Erdoğan ve AKP'nin seçimlerde aldığı yenilgiye de değinen yoldaşımız, Devrimci İşçi Partisi'nin istibdada, emperyalizme ve sermayeye karşı mücadele ederken aynı zamanda işçi sınıfının bağımsızlığı için de çalıştığını söyledi. Yunan ve Türk burjuvazilerinin Doğu Avrupa'daki gaz rezervleri üzerinden yaşadıkları gerginliğe, iki ülkenin halklarını birbirlerine düşürme çabalarına ve savaş tehlikesine karşı enternasyonalist komünistlerin görevlerinden bahsetti, DİP ve EEK'in böyle bir dönemde bir arada

olmasının önemli olduğunu vurguladı.

Sözlerini RedMed ve Kristiyan Rakovski Balkan Sosyalist Merkezi'nin İstanbul'da DİP'in ev sahipliğinde gerçekleştirdiği başarılı Komintern Konferansı'na değinerek bitiren yoldaşımız, işçi sınıfının dünya partisini inşa etmenin gerekliliğinin ve acilliğinin altını çizdi. Ardından sözü, buluşmanın ana raporunu sunmak üzere EEK Genel Sekreteri Savas Michael Matsas'a bıraktı.

Savas Matsas sözlerine Avrupa seçimlerinin öncesinde Avrupa Birliği'nin kendisini devasa bir dağılma krizinin içinde bulduğunu ve seçimlerin daha fazla dağılma yaratacağını söyleyerek başladı. Kapitalist sistemin dünya çapında hâlâ çözülemeyen krizinin Avrupa açısından yıkıcı etkilerine, en zayıf halka olan Yunanistan'ın Euro bölgesi krizinden sonra nasıl kırıldığına değinen yoldaşımız, "zincirin sadece en zayıf halkası kırılmadı, zincir parçalanıyor" dedi. Krizin doğurduğu milliyetçilik, aşırı sağ ve savaş yönelişi tehlikelerine de değindi. Balkanlardaki çok gergin durumdan, Türkiye ve Yunanistan arasındaki gerginlikten, Amerika ve Avrupa Birliği'nin Rusya ve Çin

karşısındaki saldırgan politikasından, Ortadoğu'da Trump-Netanyahu ortaklığının doğurduğu tehlikelerden, İran ile savaş olasılığından bahsetti.

Emperyalizmin doğurduğu savaş tehlikesinin yanı sıra, sınıf savaşının da varlığından söz eden yoldaşımız; bir yanda kemer sıkımlar devam ederken, emekçi kitlelerin de mücadeleye atıldığını söyledi. Bunun işaretlerinin "Meydan" hareketlerinden Sarı Yeleklilere, 2011'in Arap devrimlerinden Cezayir ve Sudan'daki devrimci yükselişlere son on yılda pek çok yerde var olduğunu vurguladı.

İşçi sınıfının kitle hareketlerinde var olduğunu, ancak politik hegemonyası olmadığını ve devrimci önderlikten yoksun olduğunu söyleyen yoldaşımız, bir sınıf savaşı alanına dönüşen Avrupa'dan, Fransa ve Macaristan'dan dersler çıkartmamız gerektiğini vurguladı. Avrupa Birliği emperyalizmine, ekonomik ve politik milliyetçiliğe karşı Avrupa'nın sosyalist temellerde birleştirilmesini savundu. Sözlerini devrimci bir Enternasyonal için mücadele etmemiz gerektiğini söyleyerek bitirdi.

Savas Matsas'ın sunumunun ardından Yunan solundan OKDE/

Spartakos üyesi Kostas Skordulis söz alarak buluşmayı selamladı. Avrupa seçimlerinin öncesinde böyle bir etkinlikte bir araya gelerek, Avrupa'nın durumunu tartışmanın önemini vurguladı. Buluşmaya Fransa'dan ROR, Finlandiya'dan MTL ve Macaristan'dan *Eszmelet* dergisi adına Tamas Krausz mesaj yolladı.

Buluşmanın ikinci kısmı eski Sovyet cumhuriyetlerinden dost partilere ayrılmıştı. Rusya'dan Rusya Komünist İşçi Partisi (RPRK), Birleşik Komünist Partisi (OKP), Alternatıvyi adını taşıyan Marksist düşünce topluluğu ve Rus Sosyal Forumu'nun video-konferans biçiminde katılımıyla devam etti. Rusya solu ile gerçekleştirilen yuvarlak masa tartışmasında Rusya'nın ekonomik ve politik durumu tartışıldı. Hemen ardından söz Ukrayna'nın Donbas bölgesinde 2014 Maydan olayları sonrasında ülkede faşizmin hızla yükselmesine karşı mücadele içinde kurulan ve Ukrayna'dan ayrılma çabası içinde olan iki siyasi birimden biri Donetsk Halk Cumhuriyeti'nden (öteki Luhansk Halk Cumhuriyeti'dir) Donetsk Komünist Partisi'nin sekreteri Stanislav

Retinskiy video-konferans yoluyla bir konuşma yaptı. DİP'nin selamlarını ileten parti temsilcisi, konuşmasında Kiev'deki faşist rejimin Avrupa faşizminden ayrı olmadığını söyledi ve faşizme karşı mücadelenin komünistlerin görevi olduğunu vurguladı.

Kapanış oturumunda, buluşmanın sonuç bildirgesi tartışıldı. Güney Afrikalı katılımcıların, EEK'li yoldaşlarımızın ve diğer katılımcıların yaptıkları katkıların ardından Sonuç Deklarasyonu oylandı. Ardından Donetsk'te gerçekleştirilecek Uluslararası Anti-Faşist Forum'un DİP temsilcisi tarafından buluşmaya gönderilen karar metni taslağı oylanarak imzacı olma kararı alındı. Enternasyonal Marşı'nı salon hep birlikte, coşkuyla okudu.

Buluşmanın hemen ardından, ABD elçiliği önünde Venezuela ile dayanışma eylemi gerçekleştirildi. EEK, Yunanistan'ın sosyalist ve anti-emperyalist örgütlerinin düzenlediği yürüyüşe "NATO Venezuela'dan elini çek!" yazan bir pankartın arkasında katıldı. Böylece Avrupa Akdeniz Buluşması anti-emperyalist bir eylemle, Venezuela halkıyla dayanışma sloganlarıyla sona ermiş oldu.

Revolutionary Marxism 2019

A JOURNAL OF THEORY AND POLITICS

Fascism	
Sungur Savran	Classical fascism
Mustafa Kemal Coşkun	Fascism and class
Turkey	
Kurtar Tanyılmaz	Economic crisis in Turkey
Topics in the history of socialism	
Armağan Tulunay	Rosa Luxemburg
Burak Gürel	The road to capitalist restoration in China
Celia Hart	Trotsky and Cuba
Sungur Savran	Nâzım Hikmet and Stalinism
40th anniversary of the Iranian Revolution	
Praxis Collective	The Iranian revolution
Araz Bağban	Revolution and dictatorships in Iran
Network of Marxist Journals	
Tamas Krausz	The Hungarian Soviet Republic
Katerina Matsa	Everyday life in the Soviet Union
Jock Palfreeman	Marx and human rights

Devrimci Marksizm dergisi 2017'den beri olağanüstü bir çabıyla

yılda dört olağan sayının yanı sıra bir de İngilizce yıllık seçki yayımlıyor.

Devrimci Marksizm dergisinin İngilizce yıllığının 3. sayısı çıktı!

Bu yılın sayısı olan *Revolutionary Marxism* 2019 (İngilizce Devrimci Marksizm demek) gün yüzünü görmüş bulunuyor.

2019'un ana dosyalarını "Faşizm", "Sosyalist hareketin tarihinden temalar" ve "İran Devrimi'nin 40. yılı" oluşturuyor. Faşizm teması *Devrimci Marksizm*'in hem dünyada hem de Türkiye'de yaşanan gelişmeler dolayısıyla 2016'dan bu yana işlediği bir tema. Bu sayıda ana dosya olarak yer almasının nedeni, 23-26 Mayıs 2019 tarihlerinde yapılacak olan Avrupa Parlamentosu seçimlerinden, burjuva yorumcularca "sağ popülist" olarak anılan ön-faşist partilerin büyük bir başarı ile çıkması ihtimalinin çok güçlü olması. Sungur Savran ve Mustafa Kemal Coşkun, faşizmin tarihteki yerini ve sınıf karakterini tartışıyor.

Uluslararası sosyalist hareketin 20. yüzyılda yaşadığı deneyimler, 21. yüzyılın sosyalist kuşakları için derslerle dolu. *Revolutionary Marxism* 2019'da Armağan Tulunay, öldürülmesinin 100. yılı vesilesiyle tari-

hin en büyük kadın devrimcisi Rosa Luxemburg'u, Burak Gürel Çin'de Mao dönemindeki gelişmelerin daha sonra kapitalist restorasyonun yolunu nasıl döşediğini, Sungur Savran ise Nâzım Hikmet'in Stalinizme karşı nasıl mücadele ettiğini anlatıyor. Bir de (maalesef erken yaşında yitirmiş olduğumuz) bir Kübalı Marksistin (Celia Hart) Trotskiy ile Che'nin Marksizmlerindeki ortak yanları inceleyen bir yazısına yer veriyor. Küba'da Mayıs başında toplanacak olan Trotskiy konferansında Devrimci İşçi Partisi'nden de bir delegasyon yer alacak, bildiriler sunacak.

Revolutionary Marxism, bu üçüncü sayısıyla önemli bir atılım yapıyor. Derginin girişimiyle bölgenin (Balkanlardan Kafkasya ve Ortadoğu'ya) bir dizi Marksist teori dergisiyle bir iş birliği ağı kuruluyor. Bu iş birliğinde şimdilik *Devrimci Marksizm* dışında üç dergi var: *Epanastitiki Marksistiki Epiteorisi* (Devrimci Marksist Dergi-Yunanistan), *Dversia* (Yol Ayrımı-Bulgaristan), *Praxis* (Praksis-İran). İşbir-

liğinin ilk uygulaması derginin bu sayısında her bir ortaktan yollanmış birer yazı. "İran Devrimi'nin 40. yılı" dosyasının bir yazısı "Praxis Komünist Kolektifi" imzasını taşıyor. (Öteki ise *Devrimci Marksizm* okurlarının aşına oldukları bir isim olan Araz Bağban'ın.) "Marksist dergiler işbirliği ağı" dosyasında ise, *Epanastitiki Marksistiki Epiteorisi*'den Katerina Matsas yoldaşımızın Ekim devrimi ertesinde günlük hayatı anlatan, *Dversia* dergisinden Avustralya kökenli bir Marksist olan Jock Palfreeman'ın Marx'ın insan haklarına yaklaşımını inceleyen birer yazısı var. Bu bölümde, *Revolutionary Marxism*'in ilk sayısından itibaren hep bir yazısı yayınlanmış olan Macar dostumuz ve yoldaşımız Tamas Krausz'un ise 1919 Macar devrimini 100. yılında savunan bir yazısı yer alıyor.

Devrimci Marksizm, DİP'in pratik alandaki proletarya enternasyonalizminin teorik alandaki izdüşümü görevini *Revolutionary Marxism* aracılığıyla başarıyla sürdürüyor.

'89 Bahar Eylemleri'nin 30. yılı: Türkiye işçi sınıfının yeniden ayağa kalkışı

Türkiye işçi sınıfı, bundan 30 yıl önce, tarihimize '89 Bahar Eylemleri olarak geçen eylemlere imza atarak her türlü engellemeye, yasaklamaya, baskıya rağmen mücadele sahnesinde olduğunu göstermiştir. 12 Eylül darbesinin ardından en kitlesel eylemler olan Bahar Eylemleri, 600 bin kamu işçisini kapsayan toplu sözleşme görüşmelerinde hükümetin düşük zam dayatmasına karşı başlamıştır. Hükümetin verdiği ücret zamları o yıla kadar hep enflasyonun çok altında kalmıştır. Hatta 1989 Bahar Eylemleri başlamadan önce satın alma gücü, 1980 Mart ayındakinin üçte birine inmiş durumdadır.

Yasakları delen fiili eylemler

İlk başlarda yemek boykotu, sakal bırakma gibi protesto eylemleriyle mücadeleye atılan işçiler daha sonra doğrudan üretimi etkileyen eylemleriyle mücadelesini büyütülmüştür. 14 Mart'ta Gölcük Tersanesi'nde çalışan 6 bin işçi toplu vizite eylemi yapmıştır. Patron, hastaneye gidip muayene olmak istediğini belirten her işçiye vizite kâğıdını vermek zorunda olduğu için, işçiler toplu viziteye çıkarak doğrudan üretimi durdurmayı hedef almıştır. Bu eylem daha sonra 89 Bahar Eylemlerinin simgesel eylemi haline gelmiştir.

Türkiye Elektrik Kurumu (TEK), Devlet Su İşleri (DSİ) ve İller Bankası'nda çalışan yaklaşık 85 bin işçi Nisan ve Mayıs ayları boyunca yemek boykotu ve sakal bırakma ile başlayıp fazla mesaiye kalmama ve toplu viziteye çıkma dahil birçok şekilde eylemler gerçekleştirmiştir. TCDD'ye bağlı bütün işyerlerinde 19 Mart'ta yaklaşık 30 bin işçinin katıldığı toplu vizite eylemi gerçekleştirilmiştir. Etibank Bandırma işçileri 13-24 Nisan tarihleri arasında birçok eylem yapmış ve 10 gün boyunca da toplu vizite eylemi gerçekleştirmiştir. 8 Mayıs'ta TEKEL'e bağlı bütün işyerlerinde 35 bin işçi aynı saatte salteri indirmiştir. Binlerce

işçi ise dayanışma grevine çıkmıştır. Bu eylemler dalga dalga tüm Türkiye'ye yayılan eylemlerden sadece birkaçıdır. Bütün kamu işyerlerinde işçiler, farklı tarihlerde çeşitli eylemlerle mücadeleye sunmuşlardır. Sadece 1989 bahar aylarında değil, neredeyse bütün bir yıl boyunca işçi eyleminin olmadığı tek bir gün yoktur. Üç ay boyunca süren Bahar Eylemlerine katılan işçi sayısı da bir buçuk milyona ulaşmıştır. Bahar Eylemleriyle birlikte 1989 yılı da, o yıla kadar en fazla kamu işçisinin greve çıktığı bir yıl olmuştur.

21 Mart'ta toplanan Bakanlar Kurulu, Karabük ve İskenderun Demir Çelik fabrikası işçilerinin grevini yasaklamıştır. Ancak işçiler yasağı tanımazarak mücadelelerine devam etmişlerdir. İşverenin eylemlerin sonlanması için avans adı altında teklif ettiği 250 bin liralık rüşveti işçiler kabul etmemiş, "sadaka değil, sözleşme istiyoruz" diyerek haklarını mücadeleye alacaklarını göstermiştir. İşçiler kendileri bir adım geri atmadıkları gibi ortaya koydukları kararlı eylemlerle hükümete geri adım attırmasını bilmiş, Bakanlar Kurulu 14 Nisan günü grev yasağını kaldırmak zorunda kalmıştır. 20 bin işçinin 4 Mayıs günü tekrar başlattığı bu grev 137. gününde kazanımla sonuçlanmıştır.

"İşçiler birleşin, iktidara yerleşin"

Bahar Eylemleri sadece ekmek mücadelesi değil, aynı zamanda bir hürriyet mücadelesiydi. Bunu SSK hastanelerinin önlerine yürüyüş düzenleyen, hastanelerin önlerini adeta birer miting alanına çeviren, kimi zaman polislerle karşı karşıya gelmesine rağmen E-5 karayolunu trafiğe kapatarak yürüyen işçilerin sloganlarında görmek mümkündür: "İşçiler el ele, genel greve", "Hükümet istifa", "İşçiler birleşin, iktidara yerleşin"!

Bahar Eylemleri sürerken 18 Mayıs günü yapılan görüşmeler sonucunda hükümet geri adım atmak zorunda kalmış ve toplu sözleşmede anlaşmaya varılmıştır. Eylemler öncesi yüzde 40 civarında bir zamdan bahseden hükümet, eylemler sonrasında birinci yıl için yüzde 142 oranında zam vermeyi kabul etmek zorunda kalmıştır.

Bugün de enflasyon hızla artarken, mutfağı alevler sarmışken, kıdem tazminatımıza göz dikilmişken sermayenin ve onun temsilcilerinin saldırılarına karşı durmanın, haklarımıza sahip çıkmanın yolunu '89 Bahar Eylemleri göstermektedir: topyekün saldırıya karşı topyekün mücadele. İşsizler, emekliler, kamu emekçileri, işçiler birleşin, iktidara yerleşin!

Çorum katliamınının 39. yılı: 12 Eylül'ün zemini ve emperyalizmle iş birliği!

28 Mayıs 1980'de başlayan ve 4 Temmuz günü doruk noktasına ulaşan Çorum katliamının bu yıl 39. yıl dönümü. Bu katliam da daha öncekiler gibi devletin görmezden gelişiyle ve hatta yönetiminde gerçekleşti. Katliamda Pir Sultan Abdal Derneği'nin kayıtlarına göre 57 Alevi hayatını kaybetti, 300'den fazla kişi yaralandı ve yine 300'den fazla işyeri tahrip edildi.

Çorum katliamının neden ve nasıl gerçekleştiğini anlamak için katliamın arka planını iyi anlamak gerekiyor. Katliama giden süreç Türkiye'de artan işçi sınıfı mücadeleleri ile birlikte üniversitelerde de baskılara karşı mücadelenin yükseldiği, toplumun sosyalist fikirlere teveccüh ettiği, Kürtlerin ve Alevilerin eşit koşullarda yaşama taleplerinin yükseldiği

döneme denk gelir. Aynı zamanda ekonomik kriz yaşanmakta ve krizin bedeli emekçilere ödetilmek istenmektedir. Emekçi halk bu durumu kabul etmemiş, isyan bayrağını açmıştır. Yine bu dönemde emperyalizme karşı da büyük bir mücadele verilmektedir.

Türkiye'de işçi sınıfının mücadelesi ne zaman yükselse burjuvazi, emperyalizm ile iş birliği halinde mezhepçilik ya da ırkçılık kartını oynamaktadır. İktidardakiler faşist çeteleri kullanarak, özellikle toplumun mücadele bayrağını yükseltmiş kesimleri üzerinde katliamlar gerçekleştirmiştir. Bu saldırılar zaman zaman Kürtlere, zaman zaman da Alevilere yönelik olmuştur. Çorum katliamı da sanılanın aksine bir mezhep çatışması değildir. Bu katliamla

asıl yapılmak istenen toplumun yükselen mücadelesini bastırmaktır. Öyle ki katliam 1980 askeri darbesinin de beklenen "şartlarını" olgunlaştırdı ve katliamdan yaklaşık iki ay sonra 12 Eylül askeri darbesi gerçekleşti.

Katliam nasıl başladı, neler oldu?

Olaylar MHP'li eski Gümrük ve Tekel bakanı ve MHP Genel Başkan Yardımcısı Gün Sazak'ın 27 Mayıs'ta kim olduğu bilinmeyen kişilerce öldürülmesinin ardından başladı. Gün Sazak'ın öldürülmesi her ne hikmetse fazlaca Alevinin yaşadığı, kendi halindeki Çorum'da bazı hareketliliklere sebep oldu. Bir anda Çorum'a çok sayıda faşist dışarıdan yerleştirilmeye başlandı ve silahlandırıldılar. Emniyet Genel Müdürü ortada sebep yokken MHP'li bir faşist ile değiştirildi. Milli Eğitim Bakanı yine MHP'li olduğu bilinen başka bir faşistle değiştirildi. Ve en önemlisi Çorum valisi daha önceleri "zehir hafiyeye" olarak ün yapmış, faşistliği ile bilinen eski bakan Arif Bozkurt'un bacanağı Rafet Üçelli ile değiştirildi. Tüm bunlar açıkça devletin bu işte nasıl baş aktör olarak rol aldığına kanıt niteliğindedir.

Yapılan hazırlıkların ardından bilindik senaryo uygulamaya sokuldu. Faşistlerin, Alevilerin camiye bomba attığı yalanını yaymasının ardından Alevilerin yoğun olarak yaşadığı yerlere yine faşistler tarafından acımasızca saldırılar başladı. Solcuların ve Alevilerin dükkanları ellerini kurt işareti yapan kişilerce yağmalanıyor, yakılıyor ve yıkılıyordu. Saldırıya uğrayanların emniyete başvurdularında ise aldıkları yanıt "toplum-

sal olaydır müdahale edemeyiz" şeklinde oluyordu. Devlet güçleri olayları engellemek için müdahil olmuyordu. Katliamları ve saldırıları engellemek bir yana, kolluk kuvvetleri her ortaya çıktığında daha fazla kıyımın önünü açarcasına Alevi halkın kendini korumak için kurduğu barikatların kaldırılmasını istiyordu. Şehre haftalarca elektrik verilmedi. Şehirde haftalarca çatışmalar yaşandı. Sonuç olarak Çorum'da adım adım hazırlanmış bir katliam herkesin gözü önünde yaşandı. 28 Mayıs'tan 10 Temmuz'a kadar geçen süreçte ortaya çıkmayan kolluk kuvvetleri, katliam bittiğinde bilançoyu almak için gelmişti.

Emperyalizmle faşizm el ele

Çorum katliamı NATO eliyle kurulan kontrgerilla ve MHP'li faşist çetelerin CIA ajanıyla el ele vererek gerçekleştirdiği bir katliamdır. Kat-

liamda CIA ajanı Robert Alexander Peck aktif şekilde olayların içindedir. Emperyalist ajan Peck, Çorum katliamından önce MHP'yi ziyaret etmiş, ardından Çorum'a gelerek Çorum valisi ve CHP'li belediye başkanını ziyaret etmiştir. Faşist kadrolarla beraber Çorum'u gezerek katliam öncesi keşif yapmış, bilgi toplamıştır.

Patron devleti; ne zaman sıkışsa, sınıf mücadelesi ne zaman yükselse, devlet işçi sınıfına ve ezilen halklara karşı ne zaman saldırı yapacak olsa ezilenlerin birliğini bozmak için mezhepçilik ve ırkçılık kartını oynamaktadır. Bundan sonra yeni katliamların yaşanmasına engel olmak için, sömürüye son vermek için, emperyalizmi, ırkçılığı ve mezhepçiliği topraklarımızdan ve tüm Ortadoğu'dan söküp atmak için Türk-Kürt, Alevi-Sünni demeden esas düşmanımıza karşı tüm işçiler birleşmeli, katillerden hesabı hep birlikte sormalıyız.

Nakba'nın 71. yılında Siyonist işgale karşı mücadele sürüyor!

71 yıl önce, 15 Mayıs 1948'de, Siyonistler katliamlarla yüzbinlerce Filistinliyi evlerinden, yurtlarından kopartarak Filistin topraklarına el koydular. Yirminci yüzyılın başından itibaren Filistin topraklarını gasp eden, bu topraklarda yaşayan halka yönelik sistematik saldırılar gerçek-

süreçte 500'den fazla köyü yağmaladı, sayıları neredeyse 800 bine varan Filistinli bu sürecin sonunda mülteci oldu.

Filistin halkı Siyonist işgalin ve Filistinlilerin kendi topraklarından uzaklaştırılmalarının başlangıcı olan bu güne Nakba yani Büyük Felaket

İsrail yıkılmadıkça, Nakba da sürecektir

Başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının büyük felaketi geçmişte olmuş bitmiş bir olay değildir. İsrail adındaki bu bela var oldukça bölgedeki hiçbir halka rahat nefes aldirmayacaktır. İsrail yıkılmadıkça, Nakba da sürecektir. Filistin halkının üzerindeki zulüm, yaşadıkları katliamlar sürecektir; İsrail bölgeye gerici-lik yaymaya devam edecektir.

Öyle ki Nakba'nın yıl dönümünün yaklaştığı günlerde Gazze halkı bir felakete daha göğüs germek durumunda kaldı. 3 Mayıs Cuma günü dört Filistinli, işgal kuvvetleri tarafından öldürüldü. Sınırdaki çatışmalarında iki Siyonist askerin yaralanmasının ardından hafta sonu boyunca İsrail savaş uçakları Gazze şeridinin pek çok noktasına bombalar yağdırdı. Saldırıların sonucunda aralarında 14 aylık bir bebek ve hamile annesinin de bulunduğu, şu an bildiğimiz kadarıyla en az 21 Filistinli katledildi, 150 Filistinli yaralandı. Saldırılarda aynı zamanda Anadolu Ajansı'nın binası da bombaların hedefi oldu.

AKP hükümetine bir kez daha soruyoruz: Tepki gösteriyorsunuz, knıyorsunuz. Türkiye'nin Siyonist

İsrail'le ekonomik ilişkilerine son vermek için, normalleşme anlaşmasından geri dönmek için daha ne olmasını bekliyorsunuz? Diplomatik ilişkileri kesmek, Siyonist elçiyi kovmak için neyi bekliyorsunuz? Filistinle dayanışmanın, İsrail'e tepki göstermenin tek bir yolu var: Siyonist İsrail ile ekonomik, askeri, diplomatik, akademik ve kültürel bütün ilişkileri kesmek!

Siyonistler Gazze'yi bombalarken, Donald Trump'ın damadı ve başdanışmanı Jared Kushner, ABD emperyalizminin Haziran ayında açıklayacağı sözde Ortadoğu Barış Planı hakkında açıklamalar yapıyordu. Bir yanda Trump'ın yüzyılın planı adını verdiği, Amerikan emperyalizminin vaat ettiği "barış", diğer yanda Gazze halkının başına yağın bombalar! ABD emperyalizmi 2017'de Kudüs'ü işgal devletinin başkenti olarak tanıdığı gibi, bu sene geçtiğimiz Mart ayında Suriye toprağı olan Golan Tepeleri'nde İsrail'in hâkimiyetini tanıyarak Filistin halkının katillerine yine hamilik etti. ABD Ortadoğu'da barışın önündeki en büyük engeldir. Emperyalizm Ortadoğu'da varlığını sürdürdüğü müddetçe bölge halklarının başına gelen felaketler devam edecektir.

Yukarıda Filistin halkının Büyük Felaket'inin bitmediğini söyledik. Ancak devam eden tek şey Büyük Felaket, yani Nakba değil. Filistin halkı Gazze'de, Batı Şeria'da, Kudüs'te, tarihsel Filistin topraklarının dört bir yanında işgal devletine karşı mücadelesine ara vermeden devam ediyor! Filistinliler geçtiğimiz sene 30 Mart'tan beri Büyük Geri Dönüş Yürüyüşleri ile işgale karşı topraklarına geri dönmek için mücadele ediyorlar. Bu yürüyüşlerde yüzlerce Filistinli katledildi, binlerce Filistinli yaralandı. Filistin halkı bütün bunlara rağmen kitlesel olarak koparıldıkları topraklarına geri dönmek için mücadeleye devam ediyor. Bu mücadeleye canları pahasına katılıyor, işgal devletinin saldırılarına göğüs geriyorlar. Kaderlerini ne emperyalistlerin planlarına ne de Siyonistlerin insafına bırakmayacaklarını dosta düşmana gösteriyorlar. Filistin halkının bu mücadeledeki kararlılığı, fedakârlığı, cesareti de elbet Siyonist İsrail'in felaketi olacaktır! Ortadoğu halkları bir arada mücadele ettiğinde, bu hem Siyonizmin hem de emperyalizmin büyük felaketi olacaktır!

leştiren Siyonistler Britanya mandasının Filistin'den çekilmesiyle 14 Mayıs'ta İsrail dedikleri işgal devletinin kuruluşunu ilan etti. Ertesi gün, 15 Mayıs'ta Siyonistlerin silahlı güçlerinin halkı kıyımlardan geçirdiği, yaşadıkları yerleri terk etmeye zorladığı bir süreç başladı. Siyonistler bu

adımı verdi. Ancak Siyonist İsrail sadece Filistin halkı için bir felaket değildi. Kurulduğu günden itibaren bütün Ortadoğu halklarının baş belası oldu. Amerikan emperyalizminin bölgedeki bekçi köpeği rolünü üstlendi.

19 Mayıs değil, 23 Nisan, 23 Temmuz, 29 Ekim!

Ülkemizde çeşitli sınıf ve katmanlardan milyonlarca insan, son yıllarda haklı nedenlerle cumhuriyetin ve laikliğin geleceği konusunda ciddi kaygılar yaşıyor. Bundan dolayı bu milyonlarca insan tarafından, cumhuriyetin kuruluşunda ve laikliğe doğru yetersiz de olsa bazı adımlar atılmasında en büyük rolü oynamış tarihi önder olan Mustafa Kemal Atatürk yüceltiliyor. Ne var ki, Atatürk'ün böylesine yüceltilmesinin aynı zamanda çok ciddi sorunları var. Atatürk Türkiye tarihinde Milli Mücadele döneminde oynadığı rolün dışında bir de cumhuriyet dönemindeki uygulamalarıyla değerlendirildiğinde olumlunun yanına olumsuz birçok uygulama ekleniyor. Cumhuriyetin tek partili bir rejime indirgenmesinden işçi sınıfı üzerindeki ağır baskılara, Kürt halkının aşagılanması ve ezilmesinden

Batı uygarlığı biçimlerinin halka zorla dayatılmasına kadar birçok konuda Atatürk'ün politikaları ciddi sorunlar içeriyor.

Yapılması gereken, cumhuriyeti ve laikliği bir bütün olarak toplumsal bir devrimin ürünü olarak ele almak. O dönemdeki adıyla Mustafa Kemal Paşa'nın katkısını da fetişleştirmeden, abartmadan, doğru ölçüler içinde ortaya koymak.

Bu açıdan bakınca 19 Mayıs'ın 100. yılında yeri göğü Atatürk övgüleriyle inletmek son derece yanlış bir şey. Türkiye'nin Milli Mücadele'yi kazanması, cumhuriyete ve olduğu kadarıyla laikliğe ulaşması, kocaman bir kitlenin ve kolektif bir önderliğin çabasının ürünü olarak görülmeli. O zaman genç kuşakların tarihi daha doğru kavramasını sağlamış oluruz, Türkiye'nin emperyalist işgalden kurtuluşunu ve cumhuriyetin kuruluşunu asıl olarak toplumun öncü katmanlarına borçlu olduğumuzu anlarız. Gelecekte bireysel önderlere değil, kitlelerin mücadelesine güvenmemiz gerektiğini anlarız.

19 Mayıs'ta ne oldu?

"1335 [1919] senesi Mayıs'ın on dokuzuncu günü Samsun'a çıktım." Bu, hemen hemen herkesin ilk görüşte tanıdığı bir cümledir. Mustafa Kemal'in 1927 yılında bir CHP kongresinde altı gün boyunca okuduğu Nutuk adlı metnin ilk cümlesidir bu. Burada Milli Mücadele, metnin yazarının gözünden anlatılmaktadır. Nutuk, Mustafa Kemal'in

İzmir Suikastı davasından sonra siyasi rakipleriyle mücadele etmek üzere yazmış olduğu bir metindir. Bir tarih kitabı değildir. Mustafa Kemal burada, siyasi mücadelenin amaçları açısından Milli Mücadele'de kendi rolünü öne çıkarma çabası içindedir.

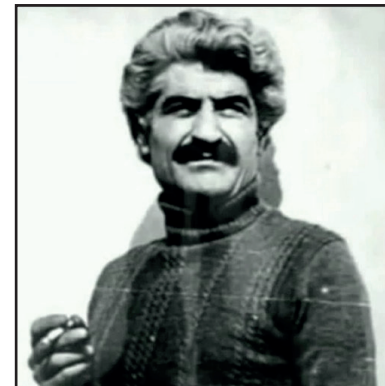
O, Nutuk'ta her şeyi 19 Mayıs'ta başlattığı için tartışılmaz bir tarih tezi gibi sunulan resmi tarihin yazarları da Milli Mücadele'yi 19 Mayıs'ta başlatırlar. Oysa Milli Mücadele 19 Mayıs'tan önce başlamıştır. Başlatan da Mustafa Kemal değil, toplumun önde gelen sınıf ve katmanlarıdır. Eşraftır, ayanlar, tüccardır, yeni burjuvazidir, askerdir, sivil memurdur, yerine göre şeyhtir, hocadır, aşiret reisi ve ağadır. 19 Mayıs'tan sonra ortaya çıkan mücadele hattı ise hiçbir biçimde sadece Mustafa Kemal'in zihninden doğmamış-

ların en ilerisi 1919 Mart ayında kurulan Cenub-u Garbi Kafkas Hükümeti Cumhuriyesi adını taşır. Yani "cumhuriyet" fikri bile 19 Mayıs'tan önce bu hareketin içinde mevcuttu. Anadolu ve Rumeli topraklarında bir ikili iktidar durumu doğmuştur. Bir tarafta padişahın iktidarı, bir tarafta milli egemenlik. Demek ki, 1908 Hürriyet devriminden sonra ikinci Türkiye devrimi kendiliğinden başlamış bir devrimdir. Tabii bu ayağa kalkışta birinci Türkiye devriminin etkisi ve onun öncü gücü İttihat ve Terakki'den kalan kadroların rolü de unutulmamalıdır.

Mustafa Kemal İstanbul'da

30 Ekim'den itibaren bunlar olurken, Mustafa Kemal 13 Kasım'da başkent İstanbul'a gelmiştir. 16 Mayıs 1919'da İstanbul'dan Samsun'a doğru yola çıkışına kadar başkentte altı ay geçirmiştir. Bu altı ayın faaliyetini şöyle özetlemek mümkündür: Mustafa Kemal 1 Kasım'da bir Alman gemisiyle ülkeden kaçan Enver Paşa'nın yerine hükümete girmek için uğraşmıştır. Bu amaçla gazete çıkartmış, hükümet ve genelkurmay yetkilileriyle, daha da ötede padişah yaverliği yapmış olduğu için defalarca padişahla görüşmüştür. Anadolu'ya çıkma konusunda hiç de acele etmemektedir. Bütün olgular, Anadolu'ya geçme fikrinde karar kılmasının en erken Nisan ortasında olduğunu göstermektedir. Hatta padişahın hükümetinden bağımsız olarak mücadele kararını asıl İzmir'in 15 Mayıs'taki işgali üzerine verdiği bile düşünülebilir.

Anadolu'ya çıktıktan sonra da tek önder değildir, başka komutanlarla birlikte kolektif bir önderlik oluşturmuştur. Mustafa Kemal'in Milli Mücadele'ye ilişkin ilk önemli atağı olan

Hasan Hüseyin Korkmazgil (1927-1984)

Amasya Tamimi (21-22 Haziran) Rauf (Orbay), Refet (Bele) ve Ali Fuat (Cebesoy) Paşalarla birlikte imzalanmıştır. Daha da önemlisi, Kâzım Karabekir Paşa, Anadolu'da padişah-tan bağımsız mücadele fikrine Mustafa Kemal'den daha önce ulaşmış, buna rağmen onun hareketin lideri olmasında büyük bir rol oynamıştır. Tarih kitaplarının çoğunun yazdığından farklı olarak Erzurum Kongresi'ni (23 Temmuz'da toplanmıştır)

çağırın Mustafa Kemal değildir, Şarki Anadolu Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti'dir, onunla ilişki içindeki Kâzım Karabekir Paşa'dır.

Mustafa Kemal ve yukarıda sayılan arkadaşlarının çok önemli atılımı, kendi dışlarında doğmuş olan bu devrimci hareketleri merkezileştirme yoluyla tek bir devrimci hareket haline getirmeleri, bu merkezileştirilmiş harekete önderlik edecek bir örgütsel biçim (Anadolu ve Rumeli Müdafaa-i Hukuk Cemiyeti) kazandırmış olmalarıdır (Sivas Kongresi). Bunu, emperyalist işgal altındaki İstanbul'da toplanan Meclis-i Mebusan kapatılınca Büyük Millet Meclisi adı altında 23 Nisan 1920'de Ankara'da toplanmasının sağlanması izleyecektir. Böylece, Mustafa Kemal ve arkadaşları harekete tartışılmaz bir meşruluk sağlamayı da başarmışlardır.

Kutlanması gereken 23 Nisan'dır, 23 Temmuz'dur, 29 Ekim'dir

Demek ki, devrimin esas büyük atımları başkadır. Önce harekete bir önderlik kazandıran Erzurum Kongresi'dir. Bu kongrenin açılışı özellikle Hürriyet devriminin yıldönümü olan 23

Temmuz'a rastlatılmıştır. Sonra Büyük Millet Meclisi'nin, padişahın iktidar kaynağına meydan okuyan biçimde açılmasının yıldönümü olan 23 Nisan'dır. Nihayet, 600 yıllık padişahlığın yerine cumhuriyetin kurulduğu 29 Ekim'dir. Her durumda 19 Mayıs değildir. Kemalizmin savunusuna soyunan bir yazarın dediği gibi "Türk milleti 19 Mayıs'ta yoktan var edildi" demek, tarihi çarpıtmaktır.

Üstelik, hiç unutmamak gerekir ki, 23 Nisan, 23 Temmuz ve 29 Ekim kutlamaları da her şeye rağmen cumhuriyetin kurulabilmesine ödenen bir şükran borcundan ibarettir. Anadolu'daki mücadele Bolşevik devriminin komşusuydu, onun mali, askeri ve moral desteği olmasaydı muhtemelen kazanamazdı. Türkiye Komünist Fırkası ve Bolşevizm yanlısı diğer güçler daha başarılı bir mücadele sürdürseydi, daha az hata yapsaydı belki de Türkiye Sovyet Rusya ile birlikte proletarya iktidarı rejimine geçebilirdi. Türkiye'nin ikinci devrimi, bir burjuva devrimi olarak sınırlanmıştır. Üçüncü devrimin görevi ise bir proleter sosyalist devrimdir.

*Gör ki ne haldedir "Ey Türk Gençlik" in
Gör ki ne haldedir "Bu yurdun efendisi"
Gör ki ne haldedir "Bursa'da dediklerin"
Sen hep Samsun'a mı çıkarırsın ay oğul, ay Kemal'im?*

Hele bir de oralara

Çık hele bir

Çık hele bir

Kemal'im

(...)

Pamukta, tütünde neler dönüyor

Demirden, petrolden kimler vuruyor?

Millet ucun ucun akmış gidiyor

'Benim bu gidişe aklım ermiyor'

Vahdettin döküntüsü fetva veriyor.

(...)

Sen hep böyle heykelde mi durursun?

Sen hep böyle Nutuk'ta mı durursun?

Sen hep böyle Samsun'a mı çıkarırsın?

Ay oğul, ay Kemal'im.

Hele bir de kahvelere

Irgat pazarlarına

Hele bir de zindanlara

Çık hele bir

Çık hele bir Kemal'im

Yazın gel, güzün gel, zemheride gel

Zemheri soğuk dersen Kemal'im

Azıcık beride gel,

Gel de anlasınlar sen kimin Kemal'isin

Ağanın mı, beyin mi, beyoğlunun mu?

Hasan Hüseyin Korkmazgil'in "Ay Oğul, Ay Kemal'im" şiirinden

Gençlik mücadelesi

Denizlerin ölümünün 47. yılı: Devrimciler ölür devrimler sürer!

1968 Türkiye devrimci hareketinin üç önderi: Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan bundan 47 yıl önce idam edildiler. Onlar, kısacık hayatlarına sığdırdıkları devrimci mücadeleyi bugünün devrimci gençliğine miras bıraktılar. Emperyalizme karşı verdikleri uzlaşmaz mücadele ile geniş halk kitlelerinin onlarca yıldır devam eden sempatisini kazandırlar.

1968 yılında dünya çapında yükselen devrimci dalga, Türkiye’de de etkili oldu. 1968 yılı, bir taraftan Türkiye’de işçi sınıfı mücadelelerinin yükselmeye devam ettiği, büyük köylü mitinglerinin yaşandığı, öbür taraftan öğrenci hareketinin gitgide kitleselleşerek meydanları doldurduğu bir yıldır. Haziran 1968’de İstanbul Üniversitesi ve İTÜ’de eğitim reformları için kitlesel üniversite işgalleri gerçekleşiyor, aynı yılın Ekim’inde işgal hareketi ODTÜ’yu de sarıyordu.

Denizleri denizler yapan devrimcilikleridir!

1968 yılında üniversiteleri zapt eden öğrenci hareketi giderek radi-

kalışıyor, sadece üniversiteyi değil memleketi değiştirmek için kolları sıvıyordu. Öyle ki hareketin ilk zamanlarında öğrencilerin benimsediği “Eğitimde devrim” sloganı artık yerini “Devrim için eğitim” sloganına bırakıyordu. Devrimci gençlik artık kampüslere sığmıyor kâh üretici mitinglerinde köylülere destek veriyor kâh lastik fabrikası Derby’de, kablo fabrikası Kavel’de ve daha birçok fabrikada işçilerin işgal mücadelelerine omuz veriyordu.

Dünya çapında yükselen anti-emperyalist dalga, devrimci gençlik hareketini de bu yıllarda etkisi altına almıştı. ABD donanmasının Akdeniz’deki bekçisi 6. Filo’yu İstanbul Boğazı’na demirlemesi öğrenci hareketi tarafından büyük protestolarla karşılandı, 1968 Temmuz’unda bu protestolar 6. Filo askerlerinin Dolmabahçe’de devrimci öğrenciler tarafından denize dökülmesine kadar vardı. 6. Filo’yu denize döken öğrenci hareketi, 1969 Ocak ayında bir büyük eyleme daha imza attı. ABD’nin Vietnam Savaşı’nda görev yapan “Vietnam Kasabı” lakaplı işkenceci özel harp görevlisi Robert Komer, Türkiye’ye büyükelçi tayin

edilip geldiği Ankara’da, ODTÜ rektörünü ziyaret etmek istedi. ODTÜ öğrencilerini ayağa kaldıran bu ziyaret, devrimci öğrencilerin Komer’in aracını ters çevirip ateşe vermeleri ile sonuçlandı. 1968 yılı itibarıyla artık kendisini toplumsal ve siyasal mücadelelerin tam ortasında bulan öğrenci hareketi, yüzünü giderek devrime dönüyordu.

Reformizmden kopmak, saatlerini devrime ayarlamak!

70’li yıllara gelindiğinde, devrimci gençlik hareketi, parlamenter reformist bir sosyalizm anlayışından tam anlamıyla koparak yüzünü devrime döndü. 1971 yılında THKP-C, THKO ve TKP-ML gibi örgütler, farklı yöntem ve stratejilerine rağmen sosyalist hareket içindeki reformizmden devlete devrimci tarzda meydan okuyarak ayrıştılar. Denizlerin amacı, Türkiye’de devrimi gerçekleştirmektir. Bu amaç için yaşadılar, siyasal mücadelelerini hep daha ileri taşıdılar, emperyalizmle bir an olsun uzlaşmadılar! Onların mücadelesi Türkiye sınırlarında da kalmadı. Deniz Gez-

miş bizzat Filistin’de Siyonist İsrail’e karşı da elde silah savaşta.

Devrimciler ölür, devrimler sürer!

Bu yüzdendir ki Türkiye sermaye sınıfı, yükselen devrimci hareketin önüne geçmek için askeri müdahale kartını oynadı. Bu müdahale sonucunda Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan, henüz 20’li yaşlarının başında cunta tarafından 6 Mayıs 1972’de idam edildi. Devrim

için yaşayan, emekçi halkın kalbini emperyalizme karşı mücadele ederek kazanan Deniz Gezmiş ve arkadaşlarının mücadelesi bize mirastır! ABD emperyalizmi, bugün 1968’de olduğundan daha fazla içimizdedir. Kapitalizmin sömürü çarkları işçileri, emekçileri, köylüleri her gün daha çok ezmektedir. Öyleyse bu devrimci mirasa layıkıyla sahip çıkmak, emperyalizme karşı mücadeleyi büyütmek ve bu topraklarda devrimi zafere taşımak için ne gerekiyorsa onu yapmak ile mümkündür!

DİP’li Öğrenciler Dolmabahçe’de Denizlerin izinde

1968 devrimci hareketinin üç önderi Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan’ın idam edilmesinin 47. yıl dönümünde, Devrimci İşçi Partili Öğrenciler 68 gençliğinin Amerikan 6. Filosu’nu denize dök-tüğü Dolmabahçe’de anma eylemi gerçekleştirdi.

Eylemde konuşma yapan yoldaşımız, 68’in bu topraklara kazıdığı anti-emperyalist, anti-Siyonist mücadeleye DİP’li Öğrenciler’in sahip çıktığını, 6 Mayıs’ı bir yas günü olarak değil, emperyalizme karşı mücadele bayrağını yükseltme ve bu uğurda çarpışan devrimcileri hatırlatma günü olarak gördüğünü vurguladı. Dünya halklarına kan ve gözyaşından başka bir şey vermeyen NATO’dan çıkılması, İncirlik ve diğer emperyalist üslerin kapatılması için mücadele etmenin, Denizlerin bize bıraktığı devrimci mirasın gereği olduğunu belirtti. Buna ek olarak, Amerika ve İsrail’e karşı hiçbir

yaptırımında bulunmayan AKP hükümetinin hamasi nutuklarla halkı oyalandığını belirtti. Amerika’ya düşman olmadan, İsrail ile ekonomik, askeri, diplomatik, kültürel ilişkilere son vermeden Filistin’in, Ortadoğu’nun, dünya halklarının dostu olunmayacağı vurgulandı. Bu bağlamda, karşısına Amerikan emperyalizmini ve İsrail işgalini alan devrimcilerin, dünya halklarının gerçek dostu olduğunu söyledi.

Ardından DİP’li Öğrenciler yaptıkları açıklama ile NATO’nun ve Amerikan emperyalizminin Türkiye’de meydana gelen birçok katliamın organizatörü olduğunu, 1999 yılında Türkiye’nin de aktif olarak katılımıyla Yugoslavya halkının başına bombalar yağdırdığını, Afganistan’da 18 yıldır savaş sürdürdüğünü, Venezuela’ya darbeyle, Küba’ya yok etmekle tehdit ettiğini bir bir gözler önüne serdi. Türkiye’de bulunan emperyalizmin 14 tane

askeri üssünün ve daha önemlisi İncirlik üssündeki emperyalistler tarafından kullanılmaya hazır nükleer silahların, bölge halklarının tamamı için en önemli güvenlik sorunu olduğunu vurguladı. 15 Temmuz günü meclisi bombalayan uçakların yakıt ikmalinin İncirlik üssünden kalkan uçaklar tarafından yapıldığını fakat bu darbe girişiminden sonra AKP hükümetinin, İncirlik üssüne dair hiçbir yaptırım uygulamadığının unutulmaması gerektiğini söyledi.

Açıklama 68 gençliğinin bu topraklara yerleştiği anti-emperyalist mücadeleyi büyütmek için, emperyalistlere ve işbirlikçilerine karşı emekçi halkı ve bütün gençliği bu mücadeleye dahil etme çağrısı ile son buldu. Açıklamadan sonra, Denizleri ve bu yolda yürümüş bütün devrimcileri anmak adına 6. Filo’nun denize döküldüğü yere karanfiller bırakılarak eylem sonlandırıldı.

ODTÜ şenliklerinin gösterdiği: istibdad kağıttan bir kaplan!

Son yıllarda pek çok üniversitede bahar şenliği yapılamıyor. Yapılabilenlerde ise üniversite gençliğinin çeşitli alanlardaki üretimlerini, tepki ve taleplerini ortaya koyan etkinlikler engelleniyor. Sermayenin cirrit attığı sponsor yarışlarına dönen şenliklerin programları okul yönetimleri tarafından belirleniyor. Öğrencilerden beklenen de bütün sene ders çalışıp suya sabuna dokunmamak, ardından da şenliklerde “bir nebze olsun dağıtıp rahatlamak”.

ODTÜ şenlikleri de giderek bu kurguya yakın bir hâl almaya başlamıştı ki rektörler eliyle engellenmeye de çalışılır oldu. Bunun son örneği, Erdoğan tarafından atanmış olan Verşan Kök’ün şenliği yasaklama girişimi oldu. Atanmış rektör, tuhaf, zaman zaman da komik bahanelere başvururken gerçek bambaşkaydı. Binlerce öğrencinin katıldığı Devrim Yürüyüşü ve akabinde akşam konseri eşliğinde stada “DEVİRİM” yazılması ODTÜ şenliklerinin en önemli etkinliğidir. Şenliklerin yasaklanmak istenmesinin esas sebebi de bu yürüyüşü engellemektir.

Çeşitli vesilelerle basına yansıdığı üzere istibdad rejimi, valilikler, MİT ve emniyet eliyle sadece ODTÜ’de değil tüm üniversitelerde rektörlerle sıkı bir temas içerisinde her türlü hürriyet çığlığını boğmaya çalışıyor. Yürüyüş yapmak, afiş asmak, stant açmak, bildiri dağıtmak, protesto gerçekleştirmek, örgütlenmek gibi en

temel hakları; KHK’lar, soruşturmalar, polis şiddeti ve faşist çeteler ile engellemeye çalışıyor. ODTÜ rektörü Kök de göreve başladığından bu yana ODTÜ’nün devrimci geleneğine ve özgür ortamına düşmanca bir tutum içerisinde davranıyor. Üniversiteyi iktidarın talepleri, sermayenin ve burjuvalaşmış bir akademik elitin çıkarları doğrultusunda yönetiyor.

Ancak ODTÜ’de görülen, gençliğin baskılara rağmen asla sınımsız olduğu, çok kuvvetli bir tepki potansiyeli taşıdığıdır. Ortaya çıkmıştır ki üniversite gençliği iradesini ortaya koyduğu takdirde aydınlardan ve sanatçılardan, sendikalara ve halkın istibdada karşı duran geniş kesimlerine kadar milyonlarca insan bir anda birlik olup iktidar güçlerine geri adım atabiliyor. Şenliklerin iptaline yönelik yapılan eylemlerde ODTÜ öğrencileri “Şenlik ODTÜ’nün ODTÜ bizimidir” sloganı ile yetinmemiş hep bir ağızdan binlerle “Verşan Kök ODTÜ’ye rektör olamaz” diye haykırmıştır. İstibdad rejiminin üniversitelerde kurduğu ablukaya karşı sesini yükseltmiştir ve şenlikleri geri kazanmıştır.

Elbette böyle olacaktı, çünkü bu topraklarda hürriyet mücadelesinin kökleri yüzyıllar öncesine kadar gider. Çünkü bu toprakların emekçi halkı ve onun gençleri zorbalara teslim olmaz, her seferinde ayağa kalkar, karşılarına dikilir.

MASAYA GİTME!

Kıdem tazminatı genel grevle savunulur:

Pazarlık masasına değil, genel grevi hazırlamak için fabrikalara!

Berat Albayrak'ın, iktidarın ekonomideki yol haritasını açıklarken kıdem tazminatı fonu kurulacağını açıklaması büyük tepki topladı. Fabrikalarda ve iş yerlerinde yükselen tepki 1 Mayıs'ta meydanlara taşı. Sendikalar ise tabandan gelen baskının da etkisiyle ardi ardına kıdem tazminatının kırmızı çizgi olduğunu açıkladılar.

Bunun üzerine iktidar ve pat-

ronlar cephesinden geri adım geldi. Cumhurbaşkanı Erdoğan, "Tüm tarafların mutabakatını dikkate alacağız. Bu işin üç ayağı var: İşçi, işveren ve hükümet. Üç ayağı da mutabakata varacak bu konuyu çözeceğiz" dedi. En büyük patronlar örgütü olan TOBB Başkanı Rifat Hisarcıklıoğlu da "mutlaka işçi ve işverenin tam mutabakatı aranmalı" mesajını verdikten sonra işçi sınıfından

yükselen genel grev seslerine karşı endişesini "çalışma barışı da bundan olumsuz etkilenmeli" sözleriyle ifade etti.

Hükümet ve patronlar işçi sınıfına karşı: Uzlaşma yok dayatma var!

Asla rehavete kapılmamak ve uzlaşma, mutabakat gibi sözlere kanmamak gerekir. İşçiden duydukları korku ile attıkları geri adım, yeniden saldırmak üzere güç toplamak içindir. Mutabakat dedikleri ise tam bir aldatmacadır. Erdoğan'ın söylediği "işçi, işveren ve hükümet" olarak üç ayak yoktur. Hükümet ve işveren (patronlar) tek bir ayaktır. Berat Albayrak kıdem tazminatının fona devredilmesini içeren ekonomi paketini TÜSİAD, MÜSİAD ve diğer patron örgütleriyle birlikte hazırladıklarını açıkça söylemiştir. Bu hükümet "patronların önünü açtı" diyerek grev yasaklarını savunan hükümettir. Şimdi de aynı hükümet kıdem tazminatını fona devretmek için patronların çekinmelerini gidermek ve sonucu işçi sınıfına dayatmak istemektedir. Bunun adına da uzlaşma demektedir.

30 gün tuzağına dikkat!

Patronlar, kıdem tazminatının fona devredilmesini istiyor.

Çünkü bu şekilde işten atma maliyetsiz hale gelecek. Fakat fona mümkün olduğu kadar az katkıda bulunup fondan mümkün olduğu kadar çok katkı almak için bastırıyolar. Bunun için 30 gün karşılığı ödenen kıdem tazminatlarının 15 güne çekilmesini istiyorlar. Sendikalar bu talebe kesin olarak karşı çıkıyorlar. Ancak burada tuzağa düşmemek gerekir. Çünkü patronlar pazarlığı yüksekte açmışlardır. Kıdem tazminatı 30 gün olarak kalsa bile patronlar fona ödedikleri paradan daha fazlasını alacaklarını "işsizlik sigortası fonu" deneyiminden biliyorlar. 2018'de patronlar bu fona 9,2 milyar lira yatırıp 10,7 milyar lira teşvik aldılar. Hükümet kıdem tazminatı için de aynı garantiyi veriyor. Yani pazarlığı 15 günden açan patronlar, 30 gün olsa bile kârdalar ve ne koparsak kârdır diye bakıyorlar.

Masaya oturma! Tuzağa düşme!

Hükümet ve patronlar sendikaları masaya çağırıyor. Bu masa büyük bir tuzaktır. Bir kez kıdem tazminatı pazarlık konusu edildi mi bu hakkı korumak mümkün olmaz! Pazarlık sonucunda hükümet ve patronlar 30 gün ve mevcut hak edilmiş tazminatların korunmasına razı olsa bile orta ve uzun vadede işçi sınıfı

kaybeder. Gelecek kuşaklar son iş güvencesi olan kıdem tazminatı hakkından yoksun kalır. İşçi çıkartma maliyetsiz hale geldiği için girdi-çıkırtı artar. Yedek sanayi ordusu büyür. İşçi her yeni işe daha düşük ücret ve daha az hakla girer. Tüm işçi sınıfının ücretleri adım adım asgari ücrette eşitlenir. Yani 30 günü ve mevcut kıdem tazminatlarını korudum zannederken esas büyük kaybı görmemiş olursunuz!

Fabrika fabrika genel grevi örgütleyelim!

Türk-İş ve DİSK'in Genel Kurul kararları ortadadır. İşçinin kıdemi kırmızı çizgidir ve genel grev sebebidir. Bugün hükümet ve patronlar bu hakkımıza göz dikmişlerse yapılacak şey bellidir. Fabrika fabrika genel grevi örgütlemek gerekir. Örgütlü iş yerlerinin tamamında işçiler kıdem tazminatı hakkına şu ya da bu şekilde dokunan bir yasa değişikliği gündeme gelir gelmez şalterin incecğini bilmeli ve buna hazırlanmalıdır. Bu hazırlık yapıldığı takdirde örgütsüz iş yerleri de örgütlenme yoluna girecek ve bu mücadeleye katılacaktır. Genel grevin sözünün dolaşması bile sermayeyi korkutmaktadır. Genel grev hayata geçirildiğinde bu saldırı mutlak olarak püskürtülecektir.

Devrimci İşçi Partisi diyor ki:

Neden işçilerin çoğunluğu yasal hakkı olduğu halde kıdem tazminatı alamıyor?

Çünkü patronlar işçilerin yasal haklarını gasp ediyor ve yasaları uygulamakla yükümlü hükümet bu hak gaspına göz yumuyor.

Çünkü İş Kanunu'nun 25/2. maddesi ile işçilere iftira atıp, kıdem tazminatını gasp ediyorlar. İş yasasını patronların çıkarına

düzenlemişler. İftira atan iddiasını ispatlamakla değil, işçi masumiyetini kanıtlamakla sorumlu tutuluyor.

Çünkü patronlar sendikalaşmayı engellemek için işçilerin anayasal haklarını çiğniyor ve hükümet göz yumuyor.

Kıdem tazminatı sorunu nasıl çözülür?

Sendikacı iş yerlerinde pat-

ronlar kıdem tazminatı hakkını gasp edemiyor. Sendikalaşma kıdem tazminatının güvencesidir.

Patronların işçilere iftira atma serbestliğini sağlayan 25/2 kaldırılmalıdır. Patron iddiasını ispat etmek zorunda bırakılmamalıdır.

Mevcut sistem dahilinde tek gün çalışanın ve işten kendi isteğiyle ayrılanların da tazminat hakkı kazanacağı düzenlemeler yapılabilir ve yapılmalıdır.

Türk-İş ve DİSK'in kıdem tazminatını kırmızı çizgi ve genel grev sebebi kabul eden kararları

Türk-İş 22. Genel Kurulu kararları kıdem tazminatına dokunmayı genel grev sebebi saymaktadır:

"Bugüne kadar Türk-İş'in 'kırmızı çizgisi' olarak belirle-

nen kıdem tazminatı işçilerin son iş güvencesi için son dayanaktır. Kıdem tazminatının gasp edilmesine yönelik uygulamalar GENEL GREV sebebidir."

DİSK 14. Genel Kurulu:

"Sermayenin istekleri doğrultusunda sürdürülen Fon ya da ödeme süresinin kısaltılması adı altında Kıdem Tazminatı hakkımızın yok edilmesine yönelik hazırlıkları GENEL GREV nedeni sayarak, her türlü direniş biçimleriyle mücadele etmeyi" karar altına almıştır.

DİSK 15. Genel Kurulu bu kararı şu ifadelerle yinelemiştir:

ve yeniden karar altına almıştır:

"Uzun soluklu bir mücadele ile kazanılmış ve iş güvencesinin önemli dayanaklarından biri olan kıdem tazminatı hakkımıza korunacaktır. Kıdem tazminatına ilişkin yapılacak düzenlemelerle, mevcut haklarımızı gerilettilmesine demokratik ve meşru tüm yol ve yöntemlerle hiçbir koşulda izin verilmeyecektir."

